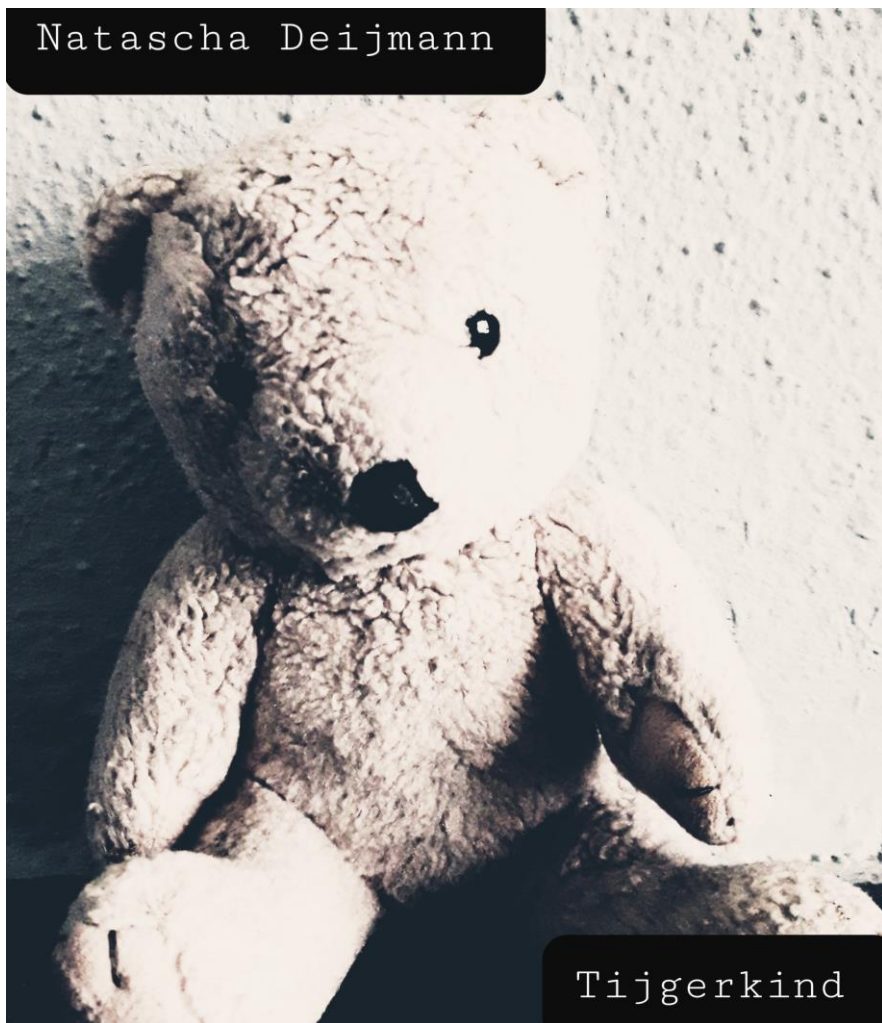

Natascha Deijmann

Tijgerkind

Voor alle kinderen zoals Dina en Barry

Tijgerkind

Natascha Deijmann

Schrijver: Natascha Deijmann
Coverontwerp: Natascha Deijmann
© Natascha Deijmann

December 1977

Ik was vroeg wakker en liep naar de huiskamer. Mama lag op de bank te slapen. Op de salontafel stond de fles martini en haar speciale glas, die met het groene pootje. De asbak zat vol sigarettenpeuken. Ik ging ook op de bank zitten en voelde met mijn vingers aan de corduroy stof. Dat vond ik altijd fijn, voelen aan dingen. Het licht scheen door de gaatjes van de donkerbruine gordijnen en ik stond op om ze open te doen. Mama lag met haar rug naar me toe en ik vroeg me af hoe ik haar wakker kon krijgen. Ik had honger en wilde brood eten maar ik mocht niet aan het brood komen van haar. Ik mocht ook geen drinken pakken dus ik liep naar de keuken om water uit de kraan te drinken, dat mocht wel. Ik zette de radio aan. Al mijn hele leven stond de radio de hele dag aan en ik kon alle liedjes meezingen. In mijn hoofd, niet hardop. De deksel van de koektrommel zat vast maar het lukte me om de trommel open te maken. Mama had er een briefje ingelegd. 'Blijf van de koekjes af! Ik heb ze geteld!'

Ik liep weer naar de bank toe maar was bang om naar haar te kijken want ze werd wel eens wakker en als ik dan stond te kijken kon ze heel kwaad worden. Ik ging dus maar weer zitten. Na een uur werd ik moe en ging ook even op de bank liggen en viel in slaap.

Ik werd wakker omdat de zon in mijn gezicht scheen. Ik liep naar het raam en keek naar buiten. Als je op de achtste verdieping woont kun je over de hele stad kijken maar ik keek naar de zwarte vogels, die vond ik mooi. Mama lag nog steeds op haar zij te slapen. Ik liep naar haar toe en probeerde haar wakker te schudden maar ze voelde raar aan. Ik schudde harder maar ze bleef stijf liggen. Op tv had ik gezien dat, als iemand flauw gevallen was, je dan een klapje in het gezicht moest geven dus dat deed ik. Ik gaf mama een klap in haar gezicht maar ze werd niet wakker. Ze deed haar ogen niet open. Ik zag dat ze een raar gezicht had. Haar make-up zat over haar gezicht en haar gezicht was heel wit. Haar lippen hadden ook een gekke kleur maar het was geen lippenstift. Ik voelde met mijn vinger aan haar lip maar de lip bleef een beetje blauw. Ik trok zachtjes aan haar haren want daar had ze echt een hekel aan. Niemand mocht iets over haar haren zeggen. Zou ze boos op me worden als ik zelf brood zou pakken? Ik liep naar de keuken en maakte twee boterhammen voor

mezelf en ik nam een glas rocevicee. De kat zat nu bovenop haar en nog werd ze niet wakker. Ik had de radio heel hard aangezet en toen hoorde ik de voordeurbel. Ik ging de deur open doen en Jolanda stond voor de deur.

‘ Hallo, wat een lawaai, wijfie. Waarom heeft je moeder zo vroeg al de radio zo hard aan?’

Ik liep naar mama toe en Jolanda liep achter me aan. Ik snapte niet waarom ze begon te gillen. Ze gilte keihard en ze riep dat mama dood was. Ze belde de dokter en vanaf toen ging het allemaal mis. Toen de dokter zei dat mama dood was wist ik niet wat dat betekende voor mij. Ik wist het niet. Hoe had ik het kunnen weten? Ik was nog maar twaalf jaar oud.

Jolanda nam me mee naar haar flat omdat de dokter haar dat gevraagd had. Ik moest van haar op het bankstel gaan zitten. Het stonk naar hond in het huis van Jolanda. De hond lag in een mand naar mij te kijken. Ik vond hem eng maar toen ging hij gapen en deed zijn ogen dicht. Het was koud en ik had alleen mijn pyjama aan. Het was een jongenspyjama want mama had de verkeerde meegenomen van de Wibra. Het maakte mij niet uit omdat blauw mijn lievelingskleur was. Jolanda ging op de houten stoel naast de telefoon zitten om iemand te bellen.

‘ Meid, je raad nooit wat ik nou heb meegemaakt!’

‘ Nee, echt, dit ga je nooit raden!’

‘ Hoor ik keiharde muziek bij die buurvrouw, weet je wel, die ene met dat rare kind. Ga ik aankloppen, doet dat kind open maar ze zegt natuurlijk niets. Ik loop door naar de woonkamer, ligt die buurvrouw op de bank te pitten. Ja, dat dacht ik maar het was niet zo want ze was dood!’

‘ Ja, dood! Morsdood!’

‘ Ja meid, dat geloof je toch niet? Het kan zo de Story in. Ze was ook zwanger. Ja, zwanger, dat zeg ik toch? Nee, echt, ik loop niks te verzinnen! Echt, dat kind zit nou bij mij op de bank. Ze zit me aan te staren met die grote blauwe ogen.’

‘ Ja, wel zielig, ja.’

‘ Nou, de dokter zegt dat ze zich van het leven beroofd heeft. Ja. Waarschijnlijk per ongeluk dus dat is wel lullig.’

‘ Hij zei dat ze het al heel vaak geprobeerd had maar dat ze eigenlijk niet dood wilde, maar aandacht vroeg aan iedereen.’

‘ Ja, daar had ik ook nog nooit van gehoord, maar ze was een beetje gek.’

‘ Nee, niet echt aardig.’

‘ Dat kind? Ik weet niet wat er met dat kind gaat gebeuren want d’r vader is vorig jaar ook al overleden. Die heeft zichzelf doodgereden met z’n nieuwe vriendin erbij. Ja, hij was dronken. Ja, dat heeft nog in de krant gestaan, ja dat was haar vader.’

‘ Ja.’

‘ Weet ik eigenlijk niet.’

‘ Nou, ik ga dat kind even wat te drinken geven. Ja, doeiammeloei!’

Jolanda gaf me een glas chocolademelk en een gevulde koek. Daarna ging ze de was ophangen op het balkon. De deurbel ging en Jolanda liet de dokter binnen.

‘Nee, ik kan d’r niet hebben, hoor. Nee, ook niet voor vandaag want ik heb afspraken die ik niet wil verzetten.’

De dokter kwam voor me zitten. Hij was klein en dik. Zijn neus was heel rood. Mama zei dat hij een drankgok had. Hij had heel weinig haar op zijn hoofd en hij had een bruine jas aan.

‘ Waar bewaarde je moeder de telefoonnummers van de familie, Dina?’

Annemaria koekoek en Nellie de pellic en Marianne kan er wat van en Sjaan banaan en Rjta corita en Karin plarin en Nora van cora en Sandra is een stomme tante...

‘ Dina? Ik vraag je wat. Begrijp je me? Ik moet contact opnemen met je familie maar we weten niet hoe. Waar zijn de telefoonnummers?’

Ik keek naar de hond die nu naast de dokter was komen zitten. De hond keek naar mij en daarom deed ik mijn ogen dicht. Ik hou niet van kijkende honden.

‘ Nou ja, ze gaat toch niets zeggen. Jolanda, wil jij haar hier houden tot de maatschappelijk werkster komt? Ik denk dat ze er over een uurtje wel is.’

‘Nou, liever niet. Ik wil me er eigenlijk niet mee bemoeien. Ik kende ze amper.’

Ik ging mee met de dokter maar eerst haalde hij mijn jas uit onze flat terwijl ik op de galerij moest wachten. Overal liepen mensen. De radio stond ook nog aan, maar iemand had hem wel zachter gezet. Lag mama nog steeds op de bank te slapen? Ik wilde mijn beer en mijn tutjes gaan halen maar de dokter hield me tegen.

‘Nee Dina, we gaan nu naar mijn praktijk. Je kunt niet meer naar binnen.’

We reden in zijn auto naar de praktijk. Ik werd misselijk in de auto maar ik probeerde niet over te geven want niemand had me een plastic tas mee gegeven. In de praktijk moest ik in de wachtkamer zitten.

‘Hier blijven zitten graag. Er komt straks iemand voor jou om je op te halen.’

Het wachten duurde zo lang dat ik in slaap gevallen ben op de vloer toen ik tegen de verwarming aan was gaan zitten.

‘ Dina! Dina!’

Er stond een vrouw voor me. Ze was lang en mager met heel dun grijs haar in een knotje. Ik vond haar parelketting mooi. Ze stak een hand uit, maar ik stond zelf op. Ik hield niet van andermans handen. Ik zag aan haar gezicht dat ze dat niet leuk vond maar dat kon me niets schelen. Ik kende haar geeneens.

‘ Jij hebt vandaag heel veel geluk want ik heb een plekje gevonden bij stichting Kefadis. Daar gaan we nu naartoe. Snap je dat, Dina? Snap je wat een geluksvogeltje je bent?’

Ik wil naar school, ik wil naar school , ik wil naar school , ik wil naar school, ik wil naar juffrouw Betty , naar juf Betty , waarom mag ik niet naar juffrouw Betty, waarom niet , ik wil gewoon naar school toe...

Ze had een tas bij zich die van mama was. Het was onze tas. Ze zag me kijken.

‘ Ja, ik heb je spulletjes al bij me, hoor. Wees gerust. Je hoeft niet voor altijd in die rare pyjama te blijven lopen! Je lijkt wel een jongetje...Hahaha!’

Ze keek naar de dokter en gaf hem een knipoog. Hij gaf haar een knipoog terug. Ik gaf ook een knipoog, maar dat zagen ze niet.

Ik wist niet wat stichting Kefadis was, maar we gingen ernaar toe in de auto van die vrouw. Haar auto was rood en ik zat op de achterbank. Het was dezelfde kleur rood als de Russische vlag en als mijn schooltas. Iedere keer als we een hobbel overgingen vloog ik met mijn hoofd tegen het dak van de auto.

‘ Zullen we even samen zingen?’

Ik kneep mijn ogen een beetje dicht om door mijn oogharen naar buiten te kijken. Ik zat bijna nooit in een auto want mama kon niet autorijden en we deden alles op de fiets.

‘Wat wil je zingen?’

Als we boodschappen gingen doen dan deed mama de boodschappentassen altijd aan haar stuur en dan moest ze met wijde benen fietsen. Soms kwam er dan een gat in haar panty en dan werd ze boos. Dan zei ze dat ze de geldpest niet had. Eerst zat ik altijd achterop de fiets maar toen ik zelf kon fietsen moest ik ook een tas aan het stuur hangen. Toen had mama ook nog fietstassen op haar fiets gedaan. Mama had eerst een fiets zonder versnellingen, maar nu had ze een fiets met versnellingen.

‘Ja, ik had gehoord dat je niet kunt praten, maar dat is een beetje onzin, he? Niet praten. Alle kinderen kunnen praten. Kan niet ligt op het kerkhof en wil niet ligt ernaast. Jij kan heus wel zingen, toch? Laat eens horen hoe goed jij kan zingen?’

Ik deed mijn ogen dicht en stopte mijn duimen in mijn oren en drukte met mijn pinken heel hard op mijn ogen. Al snel kwamen de lichtgevende stipjes en de bliksemschichten die ik kon zien aan de binnenkant van mijn hoofd. Ik vond deze vrouw niet aardig. Ik hoorde haar nog steeds praten, maar ik had geen zin meer om te luisteren.

Mama? Mama? Ik weet niet wat ik moet doen. Mama, ik ben een beetje bang...

Stichting Kefadis was een heleboel gebouwen bij elkaar met grote grasvelden, bomen en looppaden er tussendoor. Ik weet niet meer hoeveel bochten ik moest nemen toen ik daar voor de eerste keer liep. Ik moest van mezelf goed opletten en alles bekijken want ik was bang dat ik zou verdwalen als ik hier alleen zou moeten lopen.

‘ Loop eens door en stop met dat gedraai. Kijk, Dina, we zijn nu bij jouw paviljoen aangekomen.’

Ik wist niet wat een paviljoen was, maar het had in ieder geval een deur want we gingen naar binnen. De vrouw liet me bij de kapstok staan en liep weg.

‘ Ik ga even op zoek naar een groepsleider, hoor. Blijf hier wachten.’

Ik zag een lange donkere gang met een viezige tegelvloer en ramen waar je amper doorheen kon kijken. Onder de ramen hingen haakjes waar jassen en tassen aan hingen. Er stonden lege dozen en een stofzuiger. Het rook naar koffie en sigarettenrook. De deur naar buiten was niet helemaal dichtgegaan en ik liep naar de deur. Buiten was het nu aan het regenen. Het rook naar nat gras. Op het gras zaten twee duiven.

‘ Heb je dat kind geen schoenen aangedaan?’

Ik draaide me om en zag een jonge vrouw op me afkomen. Ze had een grote bos roodbruine krullen op haar hoofd en haar hals hing vol kettingen. Ze droeg een harembroek en een wollen trui met een gat erin. Ik keek naar haar handen en al haar vingers zaten vol ringen. Op haar linkerhand zat een tatoeage van een soort ster. Ze had een bolle buik. Mama had ook zo’n bolle buik maar daar woonde mijn broertje of zusje in. Zou er in de buik van die vrouw ook iemand wonen?

‘ Heb je van die mooie sokslaffen aan? En heb je nou nog je pyjama aan? Waarom heeft dat kind nog een pyjama aan?’

Ze keek de andere vrouw aan.

‘Hoor eens, zo heb ik haar meegekregen van de huisarts, ja. Daar kan ik niets aan doen! Ze is zo meegenomen uit de gezinssituatie en dat zal ik jullie zo overdragen. Het zal je nog verbazen wat ik te vertellen heb dus doe maar even rustig aan.’

‘Kom maar, Dina, dan zal ik je laten zien waar jouw bed staat en waar je je spulletjes kunt opbergen.’

Ze wilde mijn hand pakken maar ik trok mijn hand snel weg.

‘O, wil je geen hand? Nou, dan moet je zelf maar meelopen. Kom, we gaan naar jouw woongroep en die heeft de naam Dikkertje Dap, is dat niet leuk?’

Ze keek naar me en ik keek snel weg.

‘Dikkertje Dap, zat op de trap, s’ morgens vroeg om half negen!’

Ik haatte dat lied. Maar dat kon zij niet weten. Iedere dag had mama mij op het keukentrapje laten zitten omdat ik geen boter op mijn brood lustte en dan ging ze op een treiterige toon dat domme liedje zingen. Vroeger hadden ze van het consultatieburo gezegd dat ik ondervoed was en dat ik genoeg te eten moest krijgen dus mama probeerde me dik te laten worden zodat niemand er meer wat van kon zeggen. Mama vond het onzin dat ik geen boter lustte en smeerde iedere ochtend twee witte boterhammen met vette boter en chocoladevlokken.

Waar haal jij het lef vandaan om geen boter te eten? Weet je wel dat ze een moord zouden plegen voor een stukkie boter in de concentratiekampen? Ik lust geen boter...hoe haal je het in je hoofd! En de hongerwinter dan, denk je dat ze toen geen zin hadden in een lekkere boterham met boter? Je zal het eten, al duurt het de hele dag.

Ik zat op die keukentrap en propte op een gegeven moment al het brood in mijn mond en dan moest ik later op de wc overgeven. Vinger in mijn

keel en alles eruit. Mama had niet door dat ik dit deed en dat maakte het extra moeilijk omdat ze daardoor bleef denken dat ik me aanstelde maar ik lustte echt geen boter. Te drapperig in mijn mond.

‘ Op Dikkertje Dap wonen nog zes andere kinderen, ja het is een pubergroep en jij bent nog niet een puber, of wel, je ziet er erg dunnetjes uit, maar er was nergens anders zo snel een plekje vrij en je redt je wel, toch? Ze zijn allemaal heel lief, hoor. Je moet er gewoon een beetje doorheen kijken, dan zijn het echt schatten.’

We liepen van gang naar gang en uiteindelijk bleef ze staan voor een rode deur met daarnaast een houtgeschilderd bordje waar Dikkertje Dap op stond. We kwamen in een enorme huiskamer terecht met twee grote eettafels, een hoekbankstel en overal zitzakken. Achter in de huiskamer zag ik een klein keukentje met een halve houten deur. Er waren glazen deuren die naar een binnentuin gingen. Ik zag daar een schommel hangen. Er was een soort kantoortje van glas met een bureau en een stoel en een grote kast. In de glasmuren zat een glasdeur. We liepen door de huiskamer heen en kwamen langs een badkamer waar ik meerdere wastafels zag en een grote badkuip. Er hing was te drogen aan lange waslijnen. Daarna zag ik een paar deuren en we liepen naar de achterste deur. Dit gangetje was heel donker.

‘ Hier is jouw slaapzaal.’

We liepen de ruimte in en ik zag vier bedden. Elk bed had een klein kastje naast het bed en tegen een muur stonden vier ladekasten. Ik kreeg het bed wat naast het raam stond. Ik keek uit het raam en zag op het grasveld een bruine merel rennen.

‘ Jij slaapt samen met Ingrid, Cindy en Vonne. Dit is de meisjesslaapzaal. Zij zitten nu op de Kefadis-school en komen vanmiddag weer thuis. Als ze onaardig doen dan kom je maar naar de leiding, oké? Als nieuw kind wordt je altijd uitgetest, maar bijt maar van je af, hoor.’

Ik luisterde naar de woorden van de vrouw. Ik snapte helemaal niet waar ze het over had. Ik snapte haar woorden niet.

‘ Kan ik jullie gaan overdragen? Ik heb nog meer op mijn lijstje staan en ik heb door Dina al een paar afspraken gemist. Ik moet hoognodig weer terug dus lukt het om nu even over te dragen aan het team? Jullie zitten toch in teamvergadering?’

De jonge vrouw gaf me een paar lakens en dekens en een kussen. De andere vrouw gaf me de tas van mama. Ze liepen weg. Beide vrouwen hadden niet gezegd wat hun naam was.

Dag, tot nooit meer ziens!

Ik maakte mijn bed op zoals mama me geleerd had. Hoekjes netjes instoppen. Ik had geen spreij gekregen dus deed ik twee dekens op mijn nieuwe bed. Ik had er eentje ingestopt en de andere eroverheen gedaan, alsof het een spreij was. Ik keek in mama’s tas maar ze hadden mijn beertje er niet in gedaan. Mijn beer zat niet in de tas. Mijn tutjes zaten ook niet in de tas. Ik werd bang want nu wist ik niet hoe ik hier ooit in slaap zou kunnen vallen. Ik kon niet slapen zonder mijn beer en tutjes.

Ik ging op onderzoek uit in de slaapzaal en zag een schaar liggen op een bedkastje. Ik pakte de schaar en bewoog hem in mijn neus totdat ik bloed voelde komen. Ik veegde de schaar af aan mijn pyjamabroek en legde hem terug. Ik liet het bloed stromen over mijn lip en kin.

Zo, dat krijg je ervan. Had je maar niet zo stom moeten doen. Had je maar zelf je beer moeten meenemen. Wat ben je voor een stom kind dat je je beer vergeten hebt? Rotkind, had ik je maar niet gekregen, was je maar een miskraam geweest. Had ik maar een abortus genomen. Door jou is mijn hele leven naar de klote! Uit mijn ogen, weg jij! Ik kan je niet meer zien...

Ik besloot om me om te kleden en keek in de tas welke kleren erin gestopt waren. Niets paste bij elkaar, maar dat kon me niet schelen. Ik trok mijn pyjama uit en stond net in mijn hemd en onderbroek toen ik de deur open hoorde gaan.

‘Hallo, lieve Dina. Ik heb net over jou gehoord en wilde je even ontmoeten. Wat een mooie meid ben jij! Ach, dat hoeft niet, hoor. Je hoeft je niet te schamen, we zijn hier heel vrij met elkaar.’

Een lange man kwam op me af lopen en ik voelde me ongerust in mijn buik. Hij stak zijn hand uit en ik draaide me om. Ik ging hem geen hand geven. Hij ging op mijn nieuwe bed zitten.

‘Was je je net aan het omkleden? Ga er maar mee door, hoor. Ik wacht wel even op je.’

Ik draaide me om en trok, zo snel ik kon, een broek en een trui aan. In de tas zaten geen sokken en schoenen dus ik trok mijn sokslaffen weer aan. Ik ging bij de ladekasten staan.

‘Zo, nu kunnen we elkaar even bekijken. Jij bent Dina en ik ben Marcel. Ik ben een speciaal soort dokter en de baas hier in het paviljoen. Ik ben de baas over alle leiding en ze moeten naar mij luisteren.’

Hij was lang. Zijn haar was donkerblond met een slag erin en hing tot op zijn schouders. Hij had dikke bakkebaarden en een snor. Zijn ogen waren groen, net als bij de kat. Ik keek naar zijn ogen en die zagen er heel aardig uit. Hij had een witte blouse aan met daaronder een wit hemd. De knopen van de blouse waren open. Hij had een spijkerbroek aan en gympen. Hij had ook geen sokken aan. Hij klopte op het bed.

‘Kom even naast me zitten, Dina.’

Ik bleef staan. Ik was niet van plan om naast een vreemde vent te gaan zitten. Ik hield er niet van om zo dicht bij mensen te zijn. Ik bleef stijf tegen de ladekasten aanstaan.

‘Nee? Dat geeft niet, hoor. We zullen elkaar snel genoeg leren kennen. Ik wil nog even zeggen dat ik het heel erg vind van je moeder. Dat ze dood is. Ik zal met je meegaan naar de begrafenis, dat hebben we al in het team afgesproken. Dat had je vast niet gedacht toen je vanmorgen opstond...’

Begrafenis? Dood? Dood? Waar is mama eigenlijk? Is ze dood zoals mijn hamster die ik begraven heb in een schoenendoos? Is ze dood zoals in de film? Is ze dood? Lieve god Aquarius, mag mama bij U in de dierenhemel komen?

‘Ik zie aan je gezicht dat je geschrokken bent. Het is ook allemaal wat. Weet je wat, kruip lekker in bed en ga eventjes slapen. Kom maar even tot rust want als straks de andere kinderen komen dan is het gedaan met de pret. Zo, ik zal even de gordijnen dicht doen en kruip er maar in. Ja, doe maar.’

Ik ging snel in mijn nieuwe bed liggen en deed mijn ogen dicht toen hij de dekens omhoog trok.

‘Zo, ik zal je lekker toestoppen, net als mama deed.’

Ik voelde zijn duim met tuf erop op mijn lip en kin. Hij veegde het bloed weg. Zijn tuf proefde smerig.

‘Ga jij maar lekker slapen, lieve mooie Dina. Ik zie je later weer.’

Ik zag hem weglopen en de deur dichtdoen. Ik ging onder de dekens liggen en voelde het water uit mijn ogen komen. Warme tranen maakten mijn nieuwe kussen nat. Mijn ogen deden zeer. Mijn keel zat op slot.

Mama, waarom heb je me in de steek gelaten? Waarom heb je me helemaal alleen achter gelaten? Wilde je niet meer bij mij zijn? Mama, waarom? Waarom? Waarom? Ik haat je.

Ik schrok wakker omdat er iemand bovenop me ging zitten. Ik deed mijn ogen open en zag een mager meisje met stijl, zwart haar naar me kijken. Op haar ogen zat groene ogenschaduw.

‘Wie ben jij? Wat doe jij hier?’

Ik bleef stil liggen en probeerde adem te halen want ik had het benauwd. Ik hield niet van mensen die bovenop me gingen zitten.

‘Nou, wat heb je te melden? Wat mot je? Zeg eens wat? Ben je je tong verloren?’

Ik keek haar aan en deed mijn ogen dicht.

‘Nou ja, weer een gek erbij. Bij mij uit de buurt blijven, hoor, anders geef ik je een dreun. Dan weet je dat vast.’

Ze liep weg en ik stapte snel uit het bed. Ik zag nog twee meisjes staan die naar mij keken. Het ene meisje was klein en dikkig en het andere meisje was lang met dik, rood haar. Ik ging op bed zitten en keek uit het raam. Niemand zei wat. De meisjes gingen weg. Ik wist niet wat ik moest doen en bleef op mijn bed zitten. De zon stond laag en daaraan kon ik zien dat het avond was geworden. Ik zag buiten op de struiken onder de ramen duizenden glinsterbelletjes van de regen die was gevallen. Zo mooi. Ik hield van de glinsterbellen.

‘Kom je eten?’

Er liep een man de kamer in. Hij had pikzwart haar in een hele lange paardenstaart en kleine, blauwe ogen met grote, zwarte wenkbrauwen. Ik keek snel weg want ik was direct bang voor hem. Hij liep naar me toe en pakte me bij mijn arm. Automatisch probeerde ik mijn arm terug te trekken, maar hij had me stevig vast.

‘Geen gezeik. Meelopen.’

Hij trok me mee door het gangetje naar de huiskamer waar alle kinderen aan de twee tafels zaten. Hij zette mij aan de tafel, waar de oudere kinderen zaten, naast zijn stoel. Op de tafel stonden grote metalen bakken en iedereen had een bord en een lepel voor zich liggen. De kinderen waren door elkaar heen aan het schreeuwen. Het was donker in de huiskamer, alleen de lampen boven de tafels waren aan.

‘Kleppen dicht!’

Het werd gelijk doodstil. De man schepte hutspot op alle borden en we kregen er een gehaktbal bij. Hij schepte een lepel jus op de hutspot en ik lustte geen jus want jus is boter. Gesmolten boter. De hutspot was nu veel te drapperig om te kunnen eten. Ik keek naar mijn bord want ik kon nergens anders heen kijken. Ik voelde dat de man mij in de gaten hield. Ik had pijn in mijn buik van angst want ik vond hem echt heel eng, maar ik wist niet waarom want hij had nog niets gedaan. Hapje voor hapje probeerde ik het eten op te eten zonder te kauwen. Ik vond alle stukjes in de aardappelen en de natte jus heel vies. De gehaktbal smaakte naar zout. Toen iedereen het warme eten op had, goot de man bij alle kinderen vla in het diepe bord. Ik moest vanillevla eten, maar daar zaten nog kleine stukjes aardappel en wortel in. Ik was zo misselijk dat ik begon te kokken. Ik stelde me echt niet aan.

‘Wat ben jij aan het doen?’

De man pakte me weer bij mijn arm en sleepte me naar de badkamer. Hij gaf me een zwarte emmer en gooide een handdoek op de grond.

‘Ga daar maar in lopen kotsen.’

Hij deed de deur van de badkamer dicht. Ik stak mijn vinger in mijn keel. Alles eruit. Ik wilde alles eruit hebben.

In de badkamer zaten ook ramen en ik hoorde de regen tegen de ramen tikken. Ik voelde me moe en slap.

‘Zo, klaar met dat hysterische gedoe?’

De man stond voor me en keek op mij neer. Hij had een witte slobberbroek aan en een zwart T-shirt. Hij liep op slippers. Zijn armen hadden dikke spierballen. Ik keek naar de grond. Iedere tegel had echt heel veel zwarte stipjes, maar ik zag ook vuiligheid zitten. Bruine vegen en kleine bruine korstjes. Ik telde wel zes haren van allerlei verschillende kleuren, lengte en dikte.

‘Ik ben Ron. Ik ben hier heel vaak dus je kan maar beter aan me wennen. Marcel heeft gevraagd of ik op jou wil letten en dat doe ik dus want Marcel is een bijzondere vriend van mij. Als jij normaal doet, zal ik je beschermen. Als je niet normaal doet, dan heb ik wel maniertjes om dat snel op te lossen. Duidelijk?’

Hij pakte me bij de arm en trok me omhoog. Met zijn hand tilde hij mijn kin op zodat ik hem wel moest aankijken.

‘Doe je ogen open. Duidelijk?’

Ik knikte met mijn hoofd. Het ja teken en het nee teken.

‘Wat is het nou, ja, ik snap je Ron of nee, ik snap je niet Ron? Ja of nee?’

Ik gaf het ja-teken. Ik snapte het niet maar ik wist wel dat ik moest oppassen voor deze man. Hij leek precies op mama.

Ik kon die eerste nacht niet slapen. Ik had mijn kleren aangehouden en lag onder de dekens te luisteren naar de geluiden van de andere meisjes. In het bed naast mij lag Cindy en het bed tegenover mij was van Ingrid. Zij was het grote meisje dat bovenop mij was gaan zitten. Nadat Ron welterusten had gezegd en het licht had uitgedaan, was zij opgestaan om haar kleren aan te trekken en was ze door het raam naar buiten gegaan. Maar eerst was ze naar mij toegekomen.

‘Luister goed kleintje, ik ga nu naar buiten en jij houdt je kleine gekke bekkie. Snap je? Ingrid houdt niet van klikspanen. Als jij je stil houdt worden wij beste vriendjes. Goed? Aju dan.’

In het bed naast Ingrid lag Vonne. Vonne was ook al groot maar ze moest net zo laat naar bed als Cindy en ik. Ik hoorde Vonne een paar keer huilen. Ik moest nodig naar de wc maar ik durfde niet want ik was bang om die Ron weer tegen te komen. Toen ik de volgende dag wakker werd had ik in bed geplast. Cindy zag het en liep naar het gangetje om terug te komen met twee schone lakens.

‘Geef maar, dan doe ik wel alsof het van mij is. Ik plas zo vaak in mijn bed.’

In de huiskamer was het een druk gedoe. Ik kon nu de anderen wat beter bekijken. Er was een jongetje dat de hele tijd aan het springen was en er was een grote magere jongen met afgeschoren haar die aan de tafel zat te wachten. Hij had een Feyenoord shirt aan die zo wijd was dat het leek alsof hij een jurk aan had.

‘Schiet eens op met die klote pap!’

Ik bleef bij de deur staan want ik wist niet wat ik moest doen. Vonne en Cindy gingen aan tafel zitten. Ik zag Ingrid nergens. Er kwam een andere jongen naast me staan, eentje die ik gisteravond nog niet gezien had. Hij pakte mijn hand en ik vond het niet erg. Hij was net zo groot als ik met hele mooie bruine krulharen. Zonder tegen mij te praten trok hij me mee

naar de tafel waar de leiding niet zat en wees mij de stoel waar ik op moest gaan zitten. Hij ging naast mij zitten.

Ron was er nog steeds en hij kwam aanlopen met een grote pan.

‘Vonne, haal jij de borden en lepels op.’

Hij gaf ons allemaal een bord brinta en we mochten er zoveel suiker op strooien als dat we zelf wilden. Ik had honger en vond het heerlijk.

Honger? Honger? Jij hebt geen honger, jij hebt trek. In de kampen hadden ze honger. De kindertjes in 1944 hadden honger. Wat weet jij nou van honger! Jij hebt geen honger. Wat denk je wel niet? Verwend kreng dat je d'r rondloopt.

Na het eten liepen alle kinderen weg om hun jas aan te doen en tassen te pakken. Binnen een mum van tijd was de huiskamer stil en verlaten. Ik zat nog aan de tafel en wist niet wat ik moest doen. De vrouw met de bolle buik was er nu en Ron was weg gegaan. Ze riep vanuit de keuken naar mij.

‘Hee Dina, kom me even helpen met de afwas.’

In het kleine keukentje gaf ze mij een theedoek. Gelukkig had ik van mama geleerd hoe ik af moest drogen, maar ik wist niet waar ik alles neer moest zetten.

‘Zet het maar op het tafeltje, ik ruim het wel op. En, ben je al een beetje gewend? Nog steeds niets gezegd? Ik hoorde dat je naast Barry zat? Dat is wel leuk want wist je dat Barry ook niet praat? Net als jij. Dan kunnen jullie samen stil zijn, hahaha! Ach, je moet het zelf maar weten, hoor. Mijn man zou wel willen dat ik mijn mond hield, maar dat gaat niet lukken, ik ben zo’n enorme kletskaus, vreselijk! Zit in de familie, hoor, we zijn allemaal van die klessebessen. Gezellig toch? Ik zou dat niet kunnen, hoor, de hele dag mijn mond dichthouden. Ik zou kramp in mijn kaken krijgen! Hahaha...ach, maakt niet uit, hoor wijffie. Doe jij maar lekker wat je wilt, vrijheid blijheid, toch? Leven en laten leven zeggen wij altijd.’

Ik stond met mijn rug naar haar toe en keek door het raam naar buiten. De tuin had een soort hek dat zo hoog was dat ik er niet overheen kon klimmen. De huiskamer en de keuken lagen aan die tuin maar in de slaapzaal was een stuk tuin waar ik geen hek had gezien. Ik vroeg me af waar Ingrid was en of ze nog weer terug zou komen. Ik wilde ook weg.

Na de afwas ging de vrouw met de bolle buik in het glaskantoor zitten schrijven. Ik wist niet wat ik moest doen dus ik ging de huiskamer verkennen. Ik hield haar wel in de gaten, dat wel, maar ik had naast de piano een doos met knuffelbeesten zien liggen. Ik had een beer nodig, anders kon ik niet slapen. In de doos vond ik mijn nieuwe beer. Ze was lichtbruin en een beetje vies. Ik noemde haar Trudy. Ik zag ook een mooie grijze olifant met een lange slurf. Hij voelde lekker hard aan en ik noemde hem Snuffel want hij kon heel goed snuffelen met die lange slurf. Ik keek naar de vrouw, maar die zat nu aan de telefoon dus ik rende snel naar de slaapzaal en legde Trudy en Snuffel onder mijn dekens. Ik ging naar de badkamer want daar had ik een veiligheidsspeld zien liggen. Die had ik nodig om nieuwe tutjes te kunnen maken. Ik vond al een oude vaatdoek naast het bad, die ging aan de veiligheidsspeld. Ik liep naar het gangetje en deed daar wat kasten open. Ik zag twee mooie zakdoeken en een schone stofdoek die ook aan de speld gingen. Met deze tutjes kon ik wel even voort dus ik legde ze snel weer onder mijn dekens.

‘ Joehoe, Dina, waar ben je?’

Ik liep snel door het gangetje naar de huiskamer zodat ze niet naar mijn bed kon komen kijken.

‘ Aha, daar ben je dondersteentje! Kom, we gaan naar Marcel.’

We liepen weer door alle gangen naar de buitendeur en ik had het gevoel alsof we in een soort kringetje liepen. Door de ramen in de gang zag ik een andere tuin, ook een soort binnentuin maar dan zonder bomen. We gingen naar buiten en het was erg koud. Ik had geen jas aan en liep nog op mijn slofsokken want ik had geen schoenen. We kwamen aan bij een klein, rond huisje met allemaal ramen. Voor de ramen hingen oranje gordijnen. De vrouw klopte aan de deur.

‘ Binnen!’

‘Goedemorgen Marcel, hier is Dina. Ron heeft doorgegeven dat ze goed geslapen en gegeten heeft.’

‘Bedankt Claire, kom je haar tegen 12.00 uur weer ophalen? Dan zijn we wel klaar. En doe haar de volgende keer een jas aan, het is hartje winter! Zie je niet dat ze het hartstikke koud heeft? En wil je ook zorgen voor een paar schoenen? Dat lijkt me wel zo normaal.’

‘Ja, sorry, inderdaad...sorry Marcel, ik heb er niet over nagedacht, dag meisje, tot strakkies!’

Ik bleef bij de deur staan en keek om me heen. Het huisje was een soort kantoor met een bureau, een stoel en een bed. Omdat alle gordijnen dichtzaten was er een oranje gloed in de ruimte. Geen glinsterbellen.

Marcel had een thermosfles met koffie.

‘Koffie? Of wil je ranja?’

Ik keek hem niet aan en gaf geen antwoord.

‘Ranja dan maar. En heb je lekker geslapen of ben je nog moe? Ga jij maar op het bed zitten.’

Ik ging op het bed zitten en hij gaf me een glaasje ranja die ook oranje was en naar sinaasappel smaakte. Ik hield eigenlijk alleen van rode ranja maar dronk het wel op. Ik had een raar gevoel in mijn buik want ik vond dit maar een vreemd huisje. Ik wilde hier niet zijn en wilde naar huis.

‘Zo. Jij en ik gaan elkaar even beter leren kennen. Eens even zien...de maatschappelijk werkster en de huisarts hebben me al heel veel informatie gegeven en gisteren heb ik ook al met je juf op de MLK school gesproken, Betty. Aardige juf. Oké, jij bent nu twaalf jaar maar je wordt al heel snel dertien, zie ik. Over twee maandjes. Je bent geboren op 12 februari 1965 in Amsterdam. Je hebt geen broertjes of zusjes en van je moederskant heb je twee tantes, Sjaan en Tilly. Je vader is verleden jaar overleden en van zijn kant heb je zes tantes, Annemarie, Nellie,

Marianne, Karin, Nora en Sandra. Klopt dit allemaal? Knik maar van ja of van nee. Ja, het klopt. Alle opa's en oma's zijn dood. Klopt dat ook? Weet je dat niet? Nou, ik ben benieuwd wie er dan op de begrafenis van je moeder komt.

De raad van de kinderbescherming is al heel vaak bij jullie thuis geweest om te praten met je moeder en ze is ook een paar keer in aanraking geweest met de politie. Kan je je nog herinneren dat er politie kwam? Ja? Nee? Je moeder hield erg van een borrel en ze maakte ruzie met de burens, lees ik hier. Ook had ze vaak periodes waarin ze helemaal in de war raakte, mij is overgedragen dat je moeder best vaak psychotisch is geweest maar dat ze niet behandeld wilde worden. De dokter heeft me verteld dat jij nog nooit gepraat hebt. Heb je nog nooit gepraat, Dina? Nog nooit? Ook niet stiekem? Of tegen mama? Nee? Knik maar van ja of van nee. Nee?

De dokter vertelde me ook dat je moeder zwanger was, al zeven maanden. Niemand weet wie de vader is. In ieder geval niet jouw vader want ze zijn gescheiden toen jij drie jaar was en hij is ook overleden. Dina, de baby is ook overleden. Snap je dat? De baby zit nog steeds in de buik van je moeder en ze worden samen begraven. Ach, wordt je daar verdrietig van? Zal ik even naast je komen zitten? Nee? Nou, ik snap het hoor. Ik zal doorgaan. Volgens juf Betty ben je niet heel slim. Juf Betty zei dat je een heel lief meisje bent, maar wel erg dom. Zij denkt dat je niet kunt lezen en schrijven, laat staan rekenen enzo. Juf Betty zegt dat je zo dom bent als een debieltje, ze noemde je een debiel. Dat vond ik niet echt aardig van haar. Ik geloof niet dat je zo over kinderen moet praten maar ja, zo praten die lui van de oude stempel. Ze zei dat ze alles had geprobeerd maar dat je je niet ontwikkeld hebt. Ook zei ze dat je niet van aanrakingen houdt en de hele dag voor het raam naar buiten staat te kijken. En ze heeft je nog nooit horen praten.'

Hij hield zijn mond en ik keek hem snel aan. Ik schrok toen hij mij aankeek want ik dacht dat hij in de papieren zat te kijken. Hij bleef mij aankijken maar ik keek naar de grond. Er lag grijs zeil op de vloer en onder het bureau zag ik een gele, rieten prullenbak staan. Hij bleef lang stil terwijl

hij zijn koffie dronk en een sigaret rookte. Toen pakte hij een blocnote en een pen.

‘ Dina, schrijf je voor en achternaam op dit papier en ook je huisadres.’

Hij keek me op een bepaalde manier aan, niet eng, want ik voelde me niet bang. Maar ik wist dat hij wilde dat ik gewoon zou doen wat hij vroeg dus schreef ik mijn naam en adres op het papier.

‘ Ik denk dat jij helemaal niet dom bent. Ik denk dat jij heel slim bent en dat je wel goed kunt lezen en schrijven. Misschien ben je zelfs slimmer als die hele juf Betty. Ik denk dat we dat lekker geheim gaan houden, jij en ik. Dat hoeft niemand te weten, toch? Laten we doen alsof jij niet slim bent want dan hoef je niet meer naar school. Ik heb het niet zo op de Kefadis-school en ik denk dat je van mij veel meer kan leren dan daar. Wat vind je van mijn idee, Dina? Goed idee? Zullen we dit zo samen gaan doen? Knik maar van ja of van nee. Ja? Helemaal goed.’

Het bed was heel hard maar de spreij die erop lag was zachtgeel met van die ribbels. Ik vond het fijn om over de ribbels heen te wrijven met mijn vingers. Het was ook lekker warm in het huisje en het rook naar een soort geur waar mannen naar ruiken.

‘ Ben je aan het ruiken, Dina? Ja? Ruikt het lekker? Ja? Wil je even aan mij ruiken...kom maar even.’

De stem van Marcel maakte dat ik opstond en naar hem toe liep. Hij boog zich naar voren en mijn neus raakte zijn hals.

‘ Ik denk dat je de Old Spice ruikt, liefje. Vind je mij lekker ruiken?’

Op het koperen bordje aan de muur stond 'Crematorium Westgaarde' en ik liep, samen met Marcel, door de dubbele voordeur naar binnen. Er stond een man die zei dat we rechtdoor konden lopen naar het zaaltje waar mama was. Marcel pakte mijn hand en trok me mee naar binnen. Zijn hand voelde lekker warm aan. We liepen naar een houten kist die op een soort tafel stond. Er stond ook een brandende kaars.

'Neem maar afscheid, Dina.'

Marcel liep weg en ging ergens op een stoel achter mij zitten. We waren alleen in de ruimte. Ik voelde zijn ogen in mijn rug branden en ik wist niet wat ik moest doen. Het was gewoon een houten kist en ik dacht niet dat mama erin lag met het broertje of zusje. De kist was veel groter dan mama was.

Lieve god Aquarius, is mama nu bij jou? Is de baby ook bij jullie of is de baby nu helemaal alleen?

Mijn nieuwe schoenen deden nog steeds zeer en ik wriemelde met mijn tenen maar dat ging amper. Volgens mij waren de schoenen te klein voor mij. Ze hadden me een nieuwe rok gegeven met een maillot die ook kriebelde en een nieuwe trui met een kol. Ik had het gevoel alsof alles kriebelde en jeukte en ik kreeg geen adem.

Ik krijg geen adem. Ik krijg geen adem. Ik krijg geen adem. Ik stik. Ik wil weg. Ik wil slapen. Ik wil dood. Ik wil ook naar de dierenhemel. Ik wil naar mijn hamster en ik wil naar mijn oma. Ik wil naar Aquarius want die gaat mij helpen. Lieve god Aquarius, wil jij me komen ophalen want ik wil ook in de dierenhemel wonen...ik wil hier niet meer blijven.

Er kwam een vrouw naast me staan. Ze was niet lang maar wel heel dik. Ze had een zwarte winterjas aan en een bontmuts op.

'Ken je me nog?'

Ik bleef naar de kist kijken.

‘ Hee, ken je me nog of weet je niet meer wie ik ben?’

‘ Dina? Kom maar hier bij mij zitten...’

Marcel riep me maar ik bleef stokstijf staan.

‘ Weet je niet meer wie ik ben? Kijk me eens aan. Ik ben je tante Sjaan, weet je dat niet meer? Ik ben je moeders oudste zuster. Tilly kon niet komen want ze had geen oppas voor de kinderen. Ik zeg, Til dat ken je niet maken, er moet toch iemand naar haar toe gaan? Ze heb verder helemaal niemand. Nou, zegt Tilly, dan had ze zichzelf maar niet van kant moeten maken. Ze heb het er zelf naar gemaakt, hoor. Dat zij zichzelf van kant maakt moet ze zelf weten maar ik heb heus niet op stel en sprong oppas voor de kinderen. Ik zeg, nou Til, dat is wel een beetje hard van je, om zo over je zuster te praten. Zegt ze, ja nou, ik kon al nooit met d’r. Niet bij leven en niet bij dood, hoor. Ik ben nooit schijnheilig, dat weet je toch? Doe ik me ooit anders voor, Sjaan? Ik ga niet gelijk de fiets op omdat zij zo nodig dood wil, ze zoekt het maar uit, je kan in je eentje gaan of niet maar ik blijf thuis. Ik zeg nou, ik ga wel, hoor. Anders ken ik niet met mezelf blijven leven. Mijn hemel, pa zou zich omgedraaid hebben in z’n graf als hij zou weten dat we niet zouden gaan dus nou, hier ben ik dan.’

Marcel stond ineens naast me en gaf tante Sjaan een hand.

‘ Gecondoleerd met uw zus.’

‘ Bedankt hoor, ik had d’r al heel lang niet gezien maar ja, wie doet dat nou? Wie maakt zichzelf nou dood met een baby in d’r buik? Ik ben d’r helemaal naar van, dat mag u wel weten. Misselijk ben ik ervan. En dat kind, gaat u daarover? Waar was dat kind dan toen ze gevonden werd? Was dat kind erbij? Nou, dat is ook sneu, hoor. Dat gun je niemand. Ja, ik heb dat kind nog maar twee keer gezien want mijn zuster wilde geen contact maar ik ben er een keertje tegen gekomen op de Albert Cuyp en een andere keer kwam ik d’r tegen bij m’n tante Aagje. Ja, dan ging ze er snel weer vandoor op haar fiets. We konden helemaal niets met haar, niets. Gaat u over dat kind?’

‘Ja, ik ben de behandelaar van Dina en Dina woont nu bij stichting Kefadis op een fijne woongroep. Daar heeft ze het prima naar haar zin, toch Dina?’

‘Nou, dat is mooi want we dachten al, nou dan komen ze natuurlijk bij ons aan. Mijn zuster Tilly zei al, bij mij ken het niet, hoor, ik heb er al vier. Ja en ik heb zelf natuurlijk ook kinderen en een man en mijn man zei, over mijn lijk dat ik het kind van je gekke zuster in huis neem dus ja, ik ben blij dat jullie voor dat kind zorgen. He, een hele last valt van me af. Ja, ik ben een fatsoenlijke vrouw, hoor dus ik dacht ik ga toch maar even naar die begrafenis om te zien hoe het met dat kind gaat maar nou kan ik tegen iedereen zeggen dat het goed is gekomen. Gelukkig dan maar, fijn om te horen, hoor.’

Marcel pakte mijn hand en we gingen weer door de deur naar buiten. Ik keek achterom en zag dat tante Sjaan haar hand op de kist had gelegd. We gingen met zijn bus weer naar Dikkertje Dap. De bus van Marcel was helemaal beschilderd met kleurige bloemen. Achter in de bus was het heel gezellig gemaakt met kussens, dekens en een lampje waar geel licht uit kwam. Marcel had gevraagd of ik wel eens in de bus zou willen slapen en dat had mij wel leuk geleken. Ik had nog nooit in een bus geslapen.

Ron had dienst. Hij ging samen met Marcel in het glaskantoor zitten en ik liep naar mijn bed. Ik deed de rotschoenen uit en alle kleren. Mijn handen zochten naar de schaar maar die lag er niet meer. Ik beet hard in mijn vinger en keek naar de afdruk van mijn tanden. Ik voelde helemaal geen pijn dus ik beet nog een keertje. Ik deed mijn pyjama aan, mama’s pyjama en ging onder de dekens liggen met Trudy, Snuffel en de tutjes.

Dag mama, dag baby, tot nooit meer ziens...

Het is raar hoe snel je kan wennen aan een nieuwe situatie. Ik moest wel want ik kon niet meer naar huis. Marcel had me uitgelegd dat er in mijn huis andere mensen gingen wonen en dat ze al onze spullen hadden weggegooid. Niemand had mij gevraagd of ik nog wat wilde hebben van mijn huis. Ik had geeneens een foto van mama. De kat was naar het asiel gebracht. Ik had een paar keer gedroomd dat onze kat nu bij een oude oma woonde die hem alsmaar kleine visjes gaf en daarom vond ik het fijn voor de kat dat hij nu niet meer in zijn eentje in ons huis hoefde te wonen.

Dag Moosje, ik vond je een lieve poes. Ik hoop dat je het fijn hebt in je nieuwe huis. Ik wil ook bij die oma wonen maar ze hebben me hier gestopt. Marcus, Zal je me niet vergeten? Ik zal jou ook niet vergeten.

Er waren nog twee leidingen geweest en de ene was een vrouw die Hannie heette en de andere was een man die Arend heette. Ik vond Arend niet aardig want hij maakte Cindy aan het huilen. Ik lag een keer allang te slapen en toen kwam Cindy de slaapzaal in lopen. Ze moest heel hard huilen en deed haar bedlampje aan. Vonne zei dat ze d'r smoel dicht moest houden en moest gaan slapen maar Cindy kon niet ophouden met huilen. Ze zei tegen Vonne dat ze weg wilde en Vonne zei toen dat ze heus wel wist dat ze nog moest blijven tot ze achttien was en dat ze zelf kon uitrekenen hoelang het nog ging duren. Cindy zei dat ze er niet meer tegen kon en Vonne zei toen dat ze beter van zich af kon gaan slaan, dat het dan wel op zou houden. Toen werden ze stil.

Ik was vrienden geworden met Barry, het jongetje dat net zo was als ik. Hij was dertien jaar en hij kon ook niet praten. We gingen samen dammen of we speelden in de tuin. We waren al snel 'zwaan kleef aan' met elkaar. Tenminste, dat zei Marcel tegen mij als ik weer eens bij hem in het oranje huisje was. Ik wist niet wat 'zwaan kleef aan' betekende.

'Ik vind het prima dat je bevriend bent met Barry maar pas wel op dat hij niet de baas over jou gaat spelen. Barry kan nogal, ja hoe zeg ik dat vriendelijk, hij kan soms nogal gewelddadig doen. Snap je wat dat betekent? Gewelddadig? Nee? Nou, dat betekent dat hij in het verleden

mensen geslagen en geschopt heeft en heel veel spullen kapot gemaakt heeft. Hij kan ineens in een enorme driftbui komen en dan kan hij je pijn doen, Dina. Hij is, net als jij, heel slim maar gedraagt zich dom. Nu sederen we hem een beetje maar ik vertrouw hem nog steeds niet helemaal. Ik wil niet dat iemand je pijn doet want ik ben heel zuinig op je. Als iemand je pijn doet, kom je direct naar mij. Goed? Dan kom je het aan mij vertellen en dan los ik het op.'

Ik keek naar het plafond van het oranje huisje want ik lag op het bed. Marcel vond het fijn als ik ontspannen was en daarom moest ik van hem op het bed liggen. Het plafond liep in een punt naar boven waardoor het wel zo'n Afrikaanse hut leek die ik op tv had gezien. Zo'n hut met een puntdak. Vanaf het plafond liep een draad naar beneden en daaraan hing een rieten lamp met gaatjes erin. Het licht kwam door die gaatjes heen en daardoor liepen er heel veel lichtstraaltjes door het oranje huisje heen. Ik wilde alsmaar aan de lamp draaien zodat de lichtstraaltjes ook zouden gaan draaien maar ik zou er nooit bij kunnen en ik durfde het niet aan Marcel te vragen. Ik was bang dat hij me dan ook dom zou vinden.

'Dus, ik vind het prima als je met Barry omgaat maar je moet me wel vertellen als hij dingen uitspookt die niet pluis zijn zoals slaan enzo. Afgesproken?'

Als Marcel aan het praten was moest ik mijn best doen om goed naar hem te luisteren want hij hield er niet van als hij mij een vraag stelde en ik dat niet doorhad. Hij stelde veel vragen en dan moest ik van ja of van nee knikken. Hij probeerde me nooit aan het praten te krijgen, dat niet, maar hij wilde wel verbinding voelen. Ik wist niet precies wat dat was maar hij wilde dat nu eenmaal.

'Luister eens liefje, vanavond is het vrijdag en dan kom ik weer observeren op de groep. Ik geloof dat Hannie dienst heeft en dat komt mooi uit. Wat vind je van Hannie? Weet je het niet? Nou, Hannie is een van de dommere groepsleidsters. Zo'n Mavo klantje. Misschien had je dat al in de gaten? Eigenlijk is ze gewoon een huisvrouw die wat centen moet bijverdienen maar ik vind haar wel in het team passen want ze is meer bezig met het lezen van de Libelle dan dat ze zich bemoeit met dingen die haar niet aangaan. Dat vind ik zo vermoeiend van sommige andere dames

waarmee ik moet werken. Dat intense gedoe waarin ze voortdurend willen analyseren en evalueren. Onzin. Dus vanavond kom ik lekker mee-eten en dan gaan we gezellig Toppop kijken. Zin in? Ja?’

We kregen patat en een kroket met appelmoes en mayonaise. Iedereen leek het lekker te vinden want het was heel stil aan tafel. Marcel zat ook aan de tafel maar hij at niet mee want hij was aan het observeren. Hij had uitgelegd dat hij dan de groepssituatie aan het bekijken was, hoe iedereen met elkaar omging enzo. Maar ook naar de kinderen zelf, hoe het met ze ging. Ik vond het niet fijn dat hij alles aan het bekijken was en wou dat ik onzichtbaar was maar dat ging niet. Ik kon niet toveren, helaas.

Marcel plofte, na het eten, op het grote bankstel en direct gingen Cindy en Sjonnie naast hem zitten. Sjonnie was het jongetje dat altijd aan het judoën was.

‘ Sjonnie, ga jij maar even op de zitzak want je bent me een beetje te druk. Barry, kom jij eens naast me zitten?’

Marcel duwde Sjonnie weg en die ging met een grote sprong op de zitzak liggen. Hij klopte met zijn hand op de plek naast hem en keek Barry aan. Barry keek naar mij, maar ik snapte niet wat hij bedoelde. Ik zag wel dat Barry niet naast Marcel wilde zitten maar ik wist niet waarom.

‘ Barry?’

Langzaam liep Barry naar Marcel toe en ging naast hem zitten. Marcel pakte zijn hand en aaide er langzaam over en Barry trok zijn hand niet weg. Ik wist niet waar ik moest gaan zitten en ging toen maar in een zitzak zitten tegenover Barry want dan waren we toch nog een beetje samen. Hannie kwam aanlopen en deed de tv aan voor Toppop. We kregen allemaal een glas cola en een lolly.

‘ Kijk jongens, Marcel heeft toverlolly’s meegenomen voor jullie!’

Ik had een toverlolly die eerst groen was en als je er heel hard op ging zuigen dan werd hij rood. Ik zag dat de lolly van Barry geel werd. Hannie zat ook op een lolly te zuigen terwijl ze een beetje aan het dansen was voor de tv.

‘ Wat een geweldig mens toch, die Penny de Jager! Was ik maar zo slank en rank!’

Marcel keek naar mij en zag dat ik naar hem zat te kijken.

‘ O, wat een lekker stuk is die Barry Gibb, toch! Met die kop met haar, wie wil er nou niet zo’n vent! Ik ben helemaal dol op die Bee Gees...’

Hannie ging dansen en bleef naar de tv kijken terwijl ze een beetje mee neuriede. Ik vond zijn stem maar eng. Toen Luv opkwam ging Vonne heel hard meezingen. We keken allemaal naar haar want meestal zat ze stil en chagrijnig op de bank. Marcel keek haar aan en ze keek hem ook aan terwijl ze steeds harder ging zingen. Ze stond op en bleef hem aankijken terwijl ze heel langzaam haar middelvinger opstak. Marcel gaf haar een knipoog en toen liep ze weg. Ze begon te huilen.

‘ Klotezooi! Ik kan niet wachten tot ik weg ben!’

Marcel had inmiddels zijn arm om Barry heen geslagen en ik zag dat Barry met zijn ogen dicht zat. Dat deed ik ook altijd als ik onzichtbaar wilde zijn. Toen kwam Blondie en begon Marcel mee te zingen. Ik kon zien dat hij dit een gaaf lied vond, maar ik wist niet waar het over ging. Marcel keek de hele tijd naar mij toen hij het lied meezong en ik wist niet waar ik moest kijken dus ik bleef maar stijf naar de tv kijken. Ik had pijn in mijn buik van de zenuwen want ik had het gevoel alsof ik iets fout deed. Of ik iets moest begrijpen wat ik niet snapte. Ik keek naar Marcel en toen gaf hij een kus op zijn hand en wapperde die naar mij toe.

‘ Kom, we gaan allemaal dansen!’

Marcel stond op en pakte Barry bij beide handen. Cindy wilde ook een hand, maar hij duwde haar weg. Hannie pakte mij bij de handen en Cindy liep naar Sjonnie. Hij begon gelijk als een gek door de huiskamer te springen en Cindy sprong gillend met hem mee. We gingen allemaal dansen op het liedje van John Travolta.

Kom effe rockenrollen met mama, kom, mama voelt zich zo alleen, even rockenrollen op Elvis de Pelvis, geef je handen, niet zo stuurs, doe nu even wat ik zeg. Niet zo stijf doen, even swingen! Gatverdarrige, waarom doe je altijd zo raar, Dina, je lijkt echt sprekend op die rotvader van je, nee ga weg, rot op, wegwezen nou, uit mijn ogen, ik kan je niet meer zien.

Marcel koppelde Barry aan Hannie en toen was ik met Marcel aan het dansen. Zijn handen begonnen steeds bekender aan te voelen want ik had ze nou al best wel vaak gevoeld. In het oranje huisje moest ik in de

draaistoel zitten en dan gingen we handen vasthouden. Marcel zei dat ik moest leren om aanraking te verdragen. Ik wist niet wat dat betekende, maar ik trok mijn handen niet meer terug want dat vond Marcel niet aardig, had hij gezegd. Ik wilde graag aardig doen tegen Marcel want hij deed ook altijd aardig tegen mij.

Na Toppop zei Hannie dat Cindy en ik in bad mochten. Ik was al eerder met Cindy in bad gegaan en dat was best leuk geweest met al die badschuim. Cindy had me geleerd dat als je een stuk zeep in een nat washandje deed en erop ging blazen dat er dan allemaal belletjes schuim uit het washandje kwamen dus dat vond ik leuk. Cindy was heel blij en we gingen ons uitkleden in de badkamer. Ik stond net in mijn blootje toen Marcel binnen kwam lopen met mijn nachtpop.

‘ Zo meiden, ik heb even wat schoon ondergoed en jullie nachtpopnetjes gepakt want dat waren jullie vergeten, he?’

Marcel legde de spullen op de grond en ging op de wc zitten maar met zijn broek aan en de deksel naar beneden. Hij had zijn schoenen uitgedaan. Ik wist niet wat ik moest doen want niemand anders dan mama had mij in mijn blootje gezien. Tot nu toe was de leiding niet binnengekomen als ik me ging wassen. Cindy was het al gewend maar ik niet. Ik wilde heel snel het water in, maar het was nog te heet, er moest nog koud water bij. Marcel kwam er aan lopen en stak zijn hand in het water. Hij draaide de koude kraan aan.

‘ Nog even wachten, anders verbranden jullie.’

Daar stonden Cindy en ik. Ik hield mijn ene hand voor mijn borstkast en mijn andere hand voor mijn plasser. Zij was aan het kletsen over Toppop en over school. Ik had de vorige keer al gezien dat haar rug onder de littekens zat. Lange dikke, witte strepen over haar hele rug heen. Ik had niet durven vragen waar dat van kwam en zij had er niets over gezegd. Misschien was ze vergeten dat haar rug er zo eng uitzag want mensen kunnen niet op hun rug kijken. Ik stond nu weer naar haar rug te kijken en ik moest mezelf bedwingen om haar niet aan te raken. Ik had een enorme drang om met mijn vinger over die dikke, witte strepen te gaan. Marcel

kwam weer aanlopen en zei dat we nu het water in mochten. Omdat hij de hele tijd op de wc bleef zitten, speelden Cindy en ik niet zo als de andere keer want zij was alleen maar bezig met Marcel. Ik zag dat ze hard haar best deed om leuk over te komen. Ze lachte de hele tijd naar hem en ze probeerde grappig te doen, maar ik voelde dat Marcel naar mij zat te kijken.

‘Morgen Sinterklaasavond, zin in meiden?’

Cindy ging gelijk vertellen over haar verlanglijstje en over wie er zwarte piet zou zijn en dat ze wel van pepernoten hield maar niet van taaitaai omdat dat zo taai was. Ze moest heel hard lachen om haar eigen grap, maar ik voelde dat ze verdrietig was. Heel vaak kon ik aan mensen zien dat ze aan de buitenkant het ene deden, maar dat ze zich eigenlijk anders voelden. Dat kon ik zien. Ik zag dat Cindy aan het lachen was, maar ik denk dat ze eigenlijk wilde huilen. Ik legde mijn hand op haar schouder om haar een beetje rustig te maken maar ze duwde me weg.

Toen we uit het bad gingen gaf Marcel ons de handdoeken aan. Ik wilde me snel afdrogen maar Marcel pakte mijn handdoek weer af. Hij ging heel langzaam mijn rug afdrogen. Cindy vroeg of hij haar rug ook wilde doen, maar hij zei niets tegen haar. We trokken onze nachtjaponnen aan en mochten nog even meekomen voor een glaasje ranja. Ik weet niet waar Hannie was gebleven, ze was weg. Ik stond voor de tuindeuren in het donker te kijken of ik ergens lichtjes zag toen Cindy me ineens keihard op mijn hoofd sloeg.

‘Rotwif! Stom rotkind! Ik haat je!’

Het was zo'n moment dat alles in slow motion gaat, alsof je het op tv ziet. Ik snapte niet wat er gebeurde en draaide me om. Cindy probeerde me in mijn gezicht te slaan en ik probeerde haar tegen te houden. In mijn ooghoek zag ik Marcel uit de keuken komen, maar hij bleef daar staan. Cindy bleef schreeuwen en slaan en op een gegeven moment was ik het helemaal zat. Ik greep haar bij de keel en duwde haar tegen de muur aan. Het was niet moeilijk want ik was veel sterker dan haar. Ik hield haar stevig bij de keel vastgepind maar niet zo dat ze zou stikken. Ik keek haar recht aan en ging heel langzaam knipperen met mijn ogen. Ogen open, ogen dicht, ogen open, ogen dicht. Ze keek me verbaasd aan en ik zag dat haar gezicht helemaal rood geworden was. Ineens voelde ik dat ze het opgaf en liet haar los. Ze zakte op de grond en begon heel hard te huilen. Op dat moment voelde ik me intens moe maar ook kwaad op Marcel. Waarom was hij daar gewoon blijven staan? Ik draaide me om en liep naar de slaapzaal. Ik wilde alleen nog maar onder de dekens liggen. Een tijdje later kwam Cindy met Marcel voor mijn bed staan.

' Toe. Toe dan.'

' Eh, Dina?'

Ik stak mijn hoofd boven de dekens en zag dat Marcel de nek van Cindy stevig vasthad. Hij gaf mij een knipoog.

' Nou?'

' Dina, het spijt me dat ik zo raar heb gedaan. Ik zal het nooit meer doen. Jij hebt niets fout gedaan, het was mijn schuld.'

' En? Zeg het.'

' Ja, nou, ik was gewoon jaloers en jaloezie is niet nodig. Er is genoeg liefde voor ons allemaal en ook voor mij en ook voor jou dus ik hoef niet zo jaloers te doen als ik even geen aandacht krijg. Zo goed?'

' Laat zien dat je het meent.'

Cindy pakte mijn hand en gaf er een kus op. Ik deed mijn ogen dicht en trok mijn hand niet weg want ik vond het zielig voor haar.

‘ En nu gauw je bed in en mond dichthouden. En laat ik niet merken dat je ooit nog eens aan Dina komt. Je weet wat ik gezegd heb en knoop dat goed in je oren want je weet dat ik altijd doe wat ik zeg.’

Marcel ging op mijn bed zitten en streelde mijn haar. Ik deed mijn ogen weer dicht en vond het moeilijk dat ik aan de ene kant wilde dat hij weg ging en het aan de andere kant fijn vond dat iemand me zo aanraakte. Ik had nog nooit meegemaakt dat iemand me zo zacht en liefdevol aanraakte.

Ik kon aan de andere kinderen merken dat ze zenuwachtig waren voor pakjesavond. Ik had nog nooit een Sinterklaasavond meegemaakt en ik werd ook steeds nerveuzer want ik wist niet wat er ging gebeuren. Het grootste gedeelte van de dag had ik naast de piano gezeten met Trudy en Snuffel en mijn tutjes. Ik voelde me iedere dag moe en had weinig puf om te spelen. Trouwens, ik was ook de hele tijd alleen want alle kinderen waren op school en ik niet. Na het eten kwamen ook Arend en Claire op de groep. Hannie had avonddienst dus zij zorgde voor warme chocomelk. Toen werd er ineens hard op de deur geklopt.

‘ Zingen jongens! Zie ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan...’

Hannie, Arend en Claire zongen heel hard en Sjonnie en Cindy zongen mee. Vonne zat op de bank maar hield haar mond en Barry en ik zongen natuurlijk ook niet. Er kwam een zwarte hand om de deur en die gooide met snoepgoed. Sjonnie en Cindy vlogen direct naar de grond om zoveel mogelijk te pakken. De deur vloog open en toen kwam Sinterklaas binnen met twee zwarte pieten. Het was Marcel. Een van de zwarte pieten was Ron, dat kon ik zien aan die felle blauwe ogen, maar de andere zwarte piet kende ik niet. Marcel had een mijter op en een nepbaard. Hij had ook een echte Sinterklaasjas aan.

‘ Kom maar hier, Sinterklaasje, we hebben een speciale stoel voor u gemaakt.’

Hannie wees op de eettafelstoel die zij en Cindy versierd hadden met slingers en ballonnen. Cindy liep naar Marcel toe en pakte hem bij de hand.

‘ Nou, nou, wat een mooie stoel hebben jullie gemaakt voor Sint.’

Marcel sprak niet met zijn gewone stem maar met een rare stem, heel laag. Hij ging zitten en Cindy wilde gelijk bij hem op schoot maar hij duwde haar weg. Ron pakte haar bij de bovenarm en zette haar, naast Arend, op de bank neer. Ik zag dat Cindy al bijna begon te huilen.

‘ Zo piet, heb jij voor mij het grote boek? Het boek waar ik heb opgeschreven of deze kindertjes lief of stout zijn geweest?’

De andere zwarte piet gaf hem een boek met rood papier erom maar ik kon zien dat het gewoon een telefoonboek was. Marcel begon erin te bladeren en keek toen rond.

‘ Sjonnie. Kom jij maar eventjes hier, jongen.’

Sjonnie kwam eraan gerend en plofte bij Marcel op schoot. De zwarte piet gaf een pakje aan Marcel.

‘ Wat lees ik hier? Sjonnie is vaak ondeugend geweest maar heeft altijd weer snel berouw en dan zegt hij netjes sorry. Klopt dat, Sjonnie?’

Sjonnie was al veertien jaar maar hij deed net of Sinterklaas echt was en schreeuwde heel hard. Ik had s’middags gehoord dat Sjonnie meestal met Sinterklaas bij zijn ouders was in Beverwijk maar die waren nu op wintersport.

‘ Ja Sinterklaas!’

Marcel gaf hem het pakje en hij rende weg terwijl hij ondertussen het papier eraf scheurde. Het waren een paar racewagentjes.

‘ Vonne. Wil jij ook even bij Sinterklaas komen?’

Ik had niet gedacht dat Vonne mee zou willen doen maar ze liep naar Marcel toe. Ze bleef voor hem staan.

‘ Aha, ik lees hier dat Vonne over een paar weken gaat verhuizen naar het kamertrainingsproject. Wat fijn voor je, Vonne. Hier heb jij een pakje van Sint.’

Vonne pakte het cadeau aan en liep naar de bank. Het waren twee theebekers en een theepot.

‘ Waar is onze Feyenoord fan, zwarte piet?’

‘ Dennie is er niet, Sint. Hij is bij zijn oom en tante in Rotterdam.’

‘ O, heel goed. Dan maar naar Barry. Barry, wil jij even bij Sint op schoot komen zitten?’

Barry knikte van nee.

‘ Nee? Wat gek, alle kinderen willen toch bij Sinterklaas zitten? Zwarte piet, wil jij Barry even helpen?’

Ron wilde de zak neerzetten en toen liep Barry al snel naar Marcel.

‘ Ah, daar ben je al, lieve jongen. Nou, ik lees dat jij heel hard je best hebt gedaan dit jaar en dat je steeds minder driftig bent. Dat is goed. Ik lees dat je goed je best doet op school en dat je daar helemaal niet driftig bent geweest. Wat goed. Hier heb jij een pakje van Sint.’

Barry kreeg het pakje van Ron en liep weg naar de andere kant van de huiskamer, bij het glaskantoor. Ik zag dat hij een elpee gekregen had.

‘ Wie hebben we nog meer....ja, Cindy, nu mag je komen.’

Cindy rende naar Marcel en sprong op zijn schoot. Zij was al vijftien maar deed telkens alsof ze nog maar tien was ofzo. Ik vond Cindy maar een raar meisje.

‘ Niet zo wild, joh. Even dimmen. Zooo, Cindy, Sint heeft over jou gelezen dat je behoorlijk vaak stout bent geweest, of niet. Zwarte piet, moet Cindy met de roe of niet?’

Cindy lachte heel hard want ze dacht dat het een grapje was. Ron had een bos takken in zijn hand en zwaaide ermee. Ik denk dat dat de roe was.

‘ Nee hoor Cin, allemaal liefde want liefde heelt en jij hoeft geen pak slaag meer, toch? Cindy, ik heb voor jou ook een pakje.’

Cindy wilde niet van schoot af en scheurde haar pakje al open. Het was een haarband. Marcel duwde haar weg maar ze sloeg haar armen om zijn nek.

‘ Dank je wel Sinterklaas! Echt heel erg bedankt!’

Ron kwam er weer aanlopen en toen stond ze op. Ze ging naast Claire zitten en deed haar nieuwe haarband in.

‘ Ingrid, waar is onze Ingrid? Hannie?’

‘ Ingrid is bij haar moeder vanavond.’

‘ O, was dat afgesproken? Ik weet van niets. Ik dacht dat ze beperkingen had en binnen moest blijven?’

‘ Nee, Wouter heeft haar beperkingen opgeheven omdat ze over een paar weken meerderjarig wordt. Hij is van mening dat we haar los moeten laten.’

‘ O, nou ja, ik ben haar behandelaar niet dus, so what. We gaan een feestje bouwen, jongens!’

Toen was het afgelopen want Marcel stond op en liep naar de pick-up om er een elpee op te leggen. De muziek klonk heel hard.

‘ Lekker dansen!’

Alle leiding stonden op en gingen dansen. Ron en de vreemde zwarte piet gingen naar de badkamer om hun schmink eraf te halen. Ik vond het helemaal niet raar dat ik niet aan de beurt was geweest want ik had niet gedacht dat Sint iets voor mij zou hebben. Marcel ging voor alle leidingen bier en wijn inschenken en legde zijn verkleedkleden in de keuken. Toen de meeste kinderen met andere dingen bezig waren en het feestje goed aan de gang was, kwam Marcel mij opzoeken. Ik zat op de vloer bij mijn bed. Ik was alleen want Barry was met Sjonnie aan het racen met de autootjes.

‘ Zo mooie meid, ben jij je hier aan het verstoppen?

Marcel gooide een kussen op de grond en kwam naast mij zitten. Hij pakte mijn handen vast.

‘ Wauw, wat zijn jouw handen koud. Kom, dan gaan we ze even opwarmen. Kom maar even bij me zitten.’

Hij pakte me vast en op de een of andere manier kwam ik op zijn schoot te zitten. Hij legde mijn handen op zijn blote buik, onder zijn trui.

‘ Zo, dat is lekker he? Even verbinding maken samen. Even elkaar voelen. Lekker warm, toch? Ja? Zo, even mellow. Kom maar even tegen me aan liggen, leg je hoofd ook maar neer. Zo ja.’

Het was vreemd maar ik werd heel erg verdrietig. Het water kwam uit mijn ogen en mijn ogen deden zeer.

‘ Huil maar, hoor. Huil maar lieverdje. Marcel weet het, hoor. Marcel weet het. Je hoeft niet te praten, Marcel weet het allemaal.’

Het duurde best lang tot ik moe werd van het huilen. Niemand was bij ons komen kijken en ik hoorde de geluiden van het feestje alsof het heel ver weg was.

‘ Zo lieverd, ben je er weer? Ja? Ben je dan nu klaar voor je cadeautje? Ja?’

Marcel gaf me een heel klein doosje met een mooi goud glanzend papiertje eromheen. Ik pakte het voorzichtig uit.

‘ Het is een zilveren ketting. Kijk, er zit al een soort bedeltje aan, dat is een boogschutter. Een boogschutter is een sterrenbeeld. Jij bent een Waterman en ik ben een Boogschutter. Mooi he? Hier, ik doe het even bij je om. Die moet je alle dagen omhouden en niet meer af doen, goed? Zullen we dat afspreken? Ja? Nou, nog een lekkere knuffel en dan moet Marcel weer naar de huiskamer.’

Het duurde lang voordat ik kon slapen. Ik keek naar de ketting die om mijn hals zat. Ik had nog nooit zo iets moois gehad. Niet voor mijn verjaardag en niet voor Kerst. Ik wist niet wat een boogschutter was maar het zag er heel mooi uit, een man in een onderbroek die op een knie zat met een pijl en boog in zijn hand. Echt mooi.

Iedere dag was voor mij een beetje hetzelfde maar toch was het, na Sinterklaas, anders geworden. Leidingen kwamen nu s'morgens en bleven slapen. De volgende dag gingen ze dan weer naar huis. Ze hadden een slaapkamer gemaakt van het kamertje waar eerst de linnenkasten stonden. Als Hannie er was vond ik het leuk, maar als Ron of Arend er was probeerde ik zoveel mogelijk onzichtbaar te zijn. Ik bleef alleen achter als de andere kinderen naar school gingen. Ik hielp de leiding met was vouwen en verder speelde ik in de tuin, mocht ik tekenen en sliep ik veel. Iedere woensdagmiddag ging ik met de andere kinderen mee naar het zwembad. Dan gingen we duiken op stuivers en ik maakte salto's van de duikplank. Sommige grote jongens wilden me meenemen naar de douches om daar aan me te voelen maar dan gaf Barry ze een duw. Ik zat een keer op de wc toen er een grote jongen op me stond te wachten en me een douchehokje in trok. Hij zat aan me en ik wist niet wat ik moest doen want hij had het deurtje op slot gedaan. De jongen had mijn badpak al naar beneden geduwd en drukte me tegen de muur aan. De muur was heel koud tegen mijn blote rug. Barry ging toen Ron halen en die sloeg die jongen op zijn hoofd. Daarna gaf hij de jongen nog een trap tegen de benen en de jongen rende hard weg.

'Jemig Dina, hoe kom je nou in zo'n hok met die gozer? Je weet toch dat sommige van die gozertjes zichzelf niet kunnen beheersen? Geef zo'n gast dan een mep! Dit zijn toch wel de momenten dat je even je kanis open kan trekken, hoor. Hoe moet ik anders weten dat je lastig gevallen wordt. Kolere, wat een gezeik ook altijd.'

Ron trok me mee aan mijn bovenarm en s'avonds zag ik dat er vier blauwe streepjes op mijn arm zaten.

'Wat hoorde ik nou, stille? Zaten ze met hun poten aan je? Had je weer lopen lonken naar de boys? Hahahaha, ze zijn dol op van die kleine, stille meisjes zoals jij. Het is maar goed dat die kleine gek bij je was anders had ie je echt te pakken genomen. Vertel mij wat, maar ik zal wel weer mijn bek dichthouden anders krijg ik Marcel op mijn dak en daar heb ik geen

sjoeg aan want ik ben bijna opgerot. Ik tel de dagen af en over zes nachies ben ik pleite!’

Ik zat op bed naar Ingrid te kijken. Zij was haar ogen aan het zwart verven met oogpotlood en mascara. Op haar topje zaten allemaal zwarte en paarse bloemen en ze had een korte zwarte minirok aan van leer. Ze trok haar lange laarzen aan en stond op. Ze ging naast me zitten.

‘Nou effe zonder gekheid wijffie...luister naar Ingrid. Als ze met hun poten aan je komen, wie dan ook, dan ga je gillen. Hoor je me? Dan ga je schreeuwen zo hard je kan en zo lang je kan. Want als je lawaai maakt dan worden ze bang, ze houden niet van kinderen die lawaai maken. En zodra je kunt dan ga je rennen, zo hard je kunt. Niet vechten maar rennen. Vechten heeft geen zin want je bent niet sterk genoeg. Hoor je me, wijffie? Neem nou maar aan van Ingrid dat geen enkel kind op dat gedoe zit te wachten. Mannen zijn varkens maar ik verdien er mijn centen mee. Zo deed mijn oma dat en mijn moeder en nou ben ik aan de beurt. Maar dat wil jij toch niet? Jij bent een beetje raar maar wel een lief kind, dat heb ik wel gemerkt en daarom moet je goed naar mij luisteren. Praten hoeft niet maar schreeuw zo hard als je kunt en dan rennen...Nou, ik ga er weer vandoor. Aju paraplu!’

Terwijl Ingrid tegen mij aan het praten was liep Cindy weg en sloeg de zaal deur met een grote klap dicht. Ingrid had naar haar gekeken maar niets gezegd. Ik was bang dat de leiding zou komen maar er was niets gebeurd. Ingrid ging door het raam naar buiten en ik zag haar wegrennen. Al mijn hele leven had er wel iemand aan mij zitten voelen. Daarom wilde ik niet aangeraakt worden. Maar hoe wist ik wanneer ik dan zou moeten schreeuwen? Wanneer was het goed om te schreeuwen en wanneer niet? Ik wist dat Ron ook aan Barry aan het voelen was maar Barry ging niet schreeuwen. En ik wist dat Arend aan Cindy voelde maar Cindy schreeuwde ook niet. Misschien had Cindy daarom met de deur geklapt. Misschien was ze boos dat Ingrid niet tegen haar had gezegd dat ze moest schreeuwen.

Wat sta je daar nou? Heb ik je niet gezegd dat je altijd een hemd aan moet doen en je pyjama aan moet houden. Het maakt niet uit hoe warm het is, al vallen de mussen dood van het dak, je houdt je pyjama aan! Je gaat niet midden in de nacht in je onderbroek door het huis lopen paraderen...wat mankeer je toch? Kom hier, doe dat ding aan. Doe je armen omhoog! Omhoog Dina! Hou je niet zo slap en werk nou eens mee, vervelend rotkind. Door jou raakt mama iedere keer weer haar vriend kwijt, snap je dat niet? Welke vent heeft nou zin in om zo'n etterbakkie als jij om zich heen te hebben? Denk je soms dat René er zin in heeft om zo'n kind als jij tegen te komen als hij moet pissen? Til je poten op. Nou, dan, doe je andere poot. En nou je bed in en laat ik je niet weer zien en waag het niet om nog uit je bed te komen midden in de nacht want dan krijg je er een doodsklap van me...kijk me aan. Kijk niet zo eigenwijs. Kijk me aan, Dina. Heb je me gehoord? Ja? Nou, wegwezen dan. Uit mijn ogen...

Ik keek naar de andere kinderen toen we s'avonds voor de tv zaten. Hannie had het gezellig gemaakt want we mochten opblijven voor Wie van de Drie. Op tafel lagen kranten met pinda's die we mochten doppen. Ik bleef op de bank zitten want ik hield niet van de velletjes die op de pinda's zaten. Cindy, Sjonnie en Barry zaten op de grond bij de salontafel en Vonne zat naast Hannie. Dennie was er niet want die was weg. Ik dacht na over het schreeuwen. Ik had eigenlijk alleen andere mensen horen schreeuwen en zelf nog nooit geschreeuwd. Zou ik weten hoe het moest? Zou er geluid uit mijn mond komen als ik wilde schreeuwen? Ik deed mijn mond open en mijn ogen dicht. Ik schreeuwde zo hard en zo lang als ik kon zonder dat er geluid uit mijn mond kwam.

Mijn verjaardag was gevierd met een grote taart met dertien kaarsjes erop die ik mocht uitblazen. Ik had nieuwe kleren gekregen en schuifjes voor in mijn haar want Marcel vond dat ik mijn haren moest laten groeien. Hij aaide vaak over mijn haar en zei dan dat hij niet begreep waarom mijn moeder het zo kort had laten knippen. Volgens hem leek ik net op een kind uit een concentratiekamp. Meisjes horen lang haar te hebben en dus kreeg ik schuifjes om mijn pony uit mijn ogen te houden.

Dat kind heeft van dat dunne boerenhondenlullenhaar, er valt geen eer aan te behalen....knip het maar helemaal kort. Zo kort mogelijk. Doe maar een rattenkoppie, meid. Rattekoppie! Rattekoppie graag!

Mijn nieuwe kleren waren heel anders dan mijn oude kleren want het waren allemaal jurkjes en rokken terwijl ik anders alleen maar broeken droeg. Ik lag met een mooie roze jurk aan op het bed in het oranje huisje. De jurk voelde heel glad en zacht en dat was fijn om aan te voelen.

‘ Nou, ik zal je even op de hoogte stellen van de laatste teamvergadering. Zoals verwacht kwamen er vragen over het feit dat je nog steeds niet naar school gaat. Ze vonden het raar dat je twee keer met Barry naar school was meegelopen en dat ik je uit die klas had laten ophalen. Ik had ook niet verwacht dat je dat zou doen, maar dat idee zal Barry wel verzonnen hebben. Die leraar heeft een melding gedaan en dat gaf even wat commotie in het team. Eerst had ik natuurlijk gezegd dat je in een rouwproces zat en dat vond iedereen logisch maar nu liep Claire te zeuren dat ze vond dat je naar school moest vanwege de wet. Dus nu heb ik ze uitvoerig uitgelegd dat ik je gediagnosticeerd heb als zeer moeilijk lerend en zeer moeilijk opvoedbaar vanwege een heftige hechtingsproblematiek en dat ik besloten heb dat er eerst voldoende hechting moet gaan plaatsvinden voordat ik je weer blootstel aan allerlei nieuwe situaties. Ik zei dat je nu absoluut niet in staat ben om te voldoen aan de norm die ze stellen bij de Kefadis-school en dat ik een intens therapeutisch traject met je aanga om te werken aan je non-verbale afweermechanismen en je fobische angst voor aanraking. Ik heb ze verteld dat ik in jou geloof en dat ik hoop dat ze allemaal snappen dat jij

deze aanpak verdiend heb. Dat je verdiend heb dat we zoveel tijd in je steken. Ik geloof dat iedereen in het team achter deze visie kan staan.'

Marcel pakte zijn pakje shag en ik hoorde het krakerige vloeipapier terwijl hij aan het rollen was. Ik keek naar de lichtstraaltjes die uit de lamp stroomden. Ineens zat Marcel naast me op bed. Hij pakte mijn hand.

'Je bent nu dertien en dat betekent dat je je gaat ontwikkelen van meisje tot vrouw. Weet je wat dat betekent? Nee? Ben je al ongesteld? Weet je het niet? Nou, als er bloed van anderen komt dan ben je ongesteld en dan wil ik het graag weten. Zal je het dan aan mij vertellen, mooie meid? Ja?

Marcel aaide over mijn hand en ging toen langzaam verder met aaien over mijn arm naar mijn borstkast en toen naar beneden. Ik voelde me kriebelig worden en begon te draaien met mijn lichaam.

'Ja, meidje, dit hoort allemaal bij de therapie. Het aanraken is een belangrijk onderdeel van het traject. Kun je dat accepteren? Ja? Voelt het fijn? Weet je dat niet? Nou, ik weet zeker dat je het echt heel fijn gaat vinden maar we bouwen het langzaam op, dat vindt ik zelf prettiger. Om niet te hard van stapel te lopen want dan komt er een angstreactie en weerstand en dat wil ik niet dus moet ik zelf ook geduld hebben want weerstand maakt alles lastiger. Snap je me, Dina?'

Het was een donkere, bewolkte zondag en de sfeer op de groep was sloom. Hannie was zelfs op de bank in slaap gevallen na het middageten. Het regenachtige weer maakte dat we al een paar weken veel binnen moesten blijven. Barry en ik deden domino bij de piano toen Dennie naast ons kwam zitten.

‘Hebben jullie wel eens donkerverstoppertje gedaan?’

Ik keek Barry aan en hij knikte van nee. Ik knikte ook van nee.

‘Dat is verstoppertje maar dan in het donker op zolder...heel spannend! Kom maar met me mee maar wel heel zachtjes want we mogen van de leiding niet op de zolder.’

Barry en ik liepen met Dennie mee naar een soort kast in de gang van het paviljoen waar hij een sleutel van had. Ik wist niet dat daar een trap zat naar de zolder. Toen we de trap opgingen was het gelijk al heel erg donker en boven was er maar een klein beetje licht door een dakraampje.

‘Oké, Barry gaat tot 30 tellen en Dina en ik gaan ons verstoppen. Goed, Barry? Deze paal is de buut, oké?’

Barry knikte van ja en ging met zijn rug naar ons toe staan. Ik denk dat hij gelijk begon te tellen want Dennie trok me snel mee en we liepen verder de zolder op. Ik zag helemaal niets en hield de hand van Dennie stevig vast want ik voelde me een beetje bang. Het was spannend om daar in het donker te zijn. De zolder rook naar vieze, natte kleren. Ineens stopten we en Dennie duwde me op de grond. Ik voelde dat ik moest zitten tegen een soort houten kist.

‘Je houdt je bek, hoor je me? Heel stil zijn nu, anders pak ik Barry.’

Mijn hoofd snapte niet wat er gebeurde. Ik kon het gezicht van Dennie bijna niet zien en zijn stem klonk eng. Mijn buik werd zenuwachtig. Ik voelde me heel raar toen Dennie zijn hand in mijn broek stopte en zijn

vingers in mijn plasser gingen. Het deed pijn. Ik was bang dat ik moest plassen als hij zo doorging. Hij duwde me op de grond en trok mijn spijkerbroek naar beneden. Hij was bezig met mijn onderbroek toen Barry me gevonden had en keihard begon te schreeuwen tegen Dennie. Het waren rauwe, harde kreten.

‘ Hou je smoel, stomme debiel, anders sla ik je dood.’

De toon waarop Dennie tegen Barry sprak was heel kalm. Rustig, alsof hij zei dat hij even zijn fiets op slot ging zetten. Alsof hij zei dat hij even een boek wilde gaan lezen. Ik kon Barry niet goed zien en hoorde hem wegrennen.

‘ Klote. Nou, die is natuurlijk Hannie gaan halen. Opstaan en trek die broek weer omhoog.’

Dennie deed zijn mond op mijn mond en duwde zijn tong in mijn mond. Ik hield mijn ogen open maar alles leek grijs om me heen. Ik zag zijn hoofd niet maar voelde nog wel de tong. Ik moest opstaan en hij trok me weer mee naar de trap en daar pakte hij mijn hoofd vast.

‘ Kijk me aan. Hiero, kijk me aan jij. Als jij iets zegt of iets laat merken dan maak ik Barry dood. Snap je dat? Dan snij ik z’n keel door en begraaft hem ergens waar je hem nooit meer kan vinden. Weer een jood minder, daar is niemand rouwig om. Ze zullen me dankbaar zijn. Doe je ogen open. Luister naar me. Dan ben je hem kwijt en dan ben je voor altijd alleen. Wil je dat? Nee? Goed dan.’

In de gang rende Dennie door de paviljoensdeuren naar buiten. Ik liep snel naar de woongroep. Toen ik binnenkwam zag ik dat er overal glas lag en bloed. Twee mannen lagen bovenop Barry die heel hard aan het schreeuwen was. Zijn handen zaten helemaal onder het bloed. Ze namen hem mee.

Ik begon te huilen en schrok me wild toen Hannie een arm om me heen legde. Ik deinsde terug en keek haar aan.

‘ Sorry Dina, dat je dit moest zien. Barry had weer een van zijn driftbuien. Komt hier als een gek binnenrennen en bonst op de ramen van het kantoor. Ja, ik heb die deur even op slot gedaan want ik zat te bellen met mijn man. Dat gaat jullie verder niets aan, mag ik ook even een momentje voor mezelf hebben? Ik hoef toch niet altijd klaar te staan voor Jan en alleman? Die slaapdiensten maken mijn hele huwelijk kapot en ik had net mijn man aan de telefoon toen Barry als een gek begon te slaan op die ramen. Ik riep dat hij op moest houden en toen werd mijn man kwaad dus toen heb ik heel even de gordijnen dichtgedaan. Er was verder toch niemand in de huiskamer dus ik dacht dat het wel even kon. Slaat Barry ineens een raam in met die pianokruk! Mijn god, ik had wel helemaal onder de wonden kunnen zitten. Ik heb gelijk de alarmdienst gebeld en die waren er eigenlijk wel heel snel want ze waren al in het paviljoen. Dus....ja. Barry gaat nu de separeer in. Nou, die kent hij al want daar heeft hij al een paar keer gezeten. Zal je zien dat als Marcel net een weekje op Texel zit dat dit soort dingen gebeuren, nou dan moet Wouter het maar oplossen.’

Ze keek me aan. Ze legde haar hand op mijn hoofd.

‘ Nou, stop nou maar met huilen. Ik ben ook geschrokken, hoor. Ik ga even een bakkie koffie zetten want we moeten nog de hele avond door. Mijn hemel, ik wou dat ik een borrel kon nemen....’

Mama? Mama, waar ben je nu? Ben je bij de anderen? Ben je bij de stumperds van de kampen, de arme stumperds? Lagen die ook in een houten kist met een kaars? Mama, waar is de baby? Waarom moest de baby dood? Baby's zijn goed, die zijn toch nog niet slecht? Mama, ben je nu net als de nazi's die ook alle baby's doodgemaakt hebben? Ben je nu ook een baby moordenaar? Mama, ik ben helemaal alleen, wanneer mag ik ook dood? Ik wil ook bij de baby zijn. Waarom heb jij me ook niet doodgemaakt? Ik wil nou niet meer alleen zijn hier in dit huis. Ik wil bij jou zijn. Ik vind het gemeen dat jij niet meer alleen bent en ik wel.

Drie dagen gingen voorbij en toen kwam Barry terug. Hij ging naast de piano zitten en ik ging gelijk naast hem zitten. Ik pakte zijn hand en hij trok hem terug. Ik pakte nog een keer zijn hand en bracht de hand naar mijn wangen. Barry voelde de tranen en veegde ze toen weg. We keken elkaar aan en zonder een woord tegen elkaar te spreken sloten we, op dat moment, een eeuwigdurend verbond met elkaar.

‘ Dina, waarom deed Barry zo? Kijk me eens aan, lieverdje. Waarom ging Barry door het lint? Kwam het door Hannie? Heeft Hannie iets gedaan? Weet je niet? Was je er niet bij dan? Nee? Ik denk dat Hannie iets voor me verbergt en ik wil het weten want ik kan dat mens niet uitstaan. Weet jij wat ze verbergt? Nee?’

Ik zat in de draaistoel en keek naar Marcel in het oranje licht van de zon die op de gordijnen scheen. Ik denk dat hij best knap was om te zien. Hij keek altijd heel aardig naar mij, maar ik snapte nog steeds niet waarom hij mij zo leuk vond. Ingrid hield veel meer van aanraking en Cindy wilde ook alsmaar aangeraakt worden dus waarom wilde Marcel mij?

‘ Ik heb ook gehoord dat Cindy boos was omdat je in haar Tina’s aan het lezen was. Gelukkig had Ron dienst en die heeft het goed gemaakt met Cindy. We hadden toch afgesproken dat je niemand zou laten merken dat je kon lezen? Weet je nog wat ik erover gezegd heb? Als ze merken dat je kunt lezen dan moet je naar school en dan raken we elkaar kwijt want dan vallen al mijn behandeldoelen weg. Dan moet je misschien ook ergens anders wonen...wil je soms ergens anders wonen? Nee? Als je het echt graag wilt dan moet je het me nu laten weten want dan plaats ik je direct over naar een andere woongroep. Wat jij maar wilt. Dan kun je de hele dag naar school, maar ik kan dan niet garanderen dat je het leuk gaat vinden daar. Pupillen zijn soms echt moeilijk opvoedbaar. Weet je wat moeilijk opvoedbaar is? Nee? Nou, dat is als een pupil zich zo gedraagt dat we hem of haar helemaal moeten heropvoeden. Dus terug naar de basis en eigenlijk alles breken wat er in zit en daarna opnieuw opbouwen. Kijk, jij bent een uitzondering lieverd. Jij ben niet moeilijk opvoedbaar maar je hebt wel een moeilijke opvoeding gehad. Jouw vader en moeder waren helemaal losgeslagen. Dat is niet jouw schuld maar ook bij jou moeten er wat dingen gebroken worden en opnieuw opgebouwd worden, maar dat doe ik op een hele zachte manier. Vanuit de liefde want de liefde, ja, daar doe ik het voor. Via kleine liefdevolle stapjes breek ik je af en bouw ik je weer op totdat alles weer gezond aan je is. Snap je dat? Ja? Dus, wil je nu blijven bij mij of wil je weg. Blijven? Wil je

weer gezond worden? Ja? Nou, dan niet meer laten merken dat je kunt lezen. Ik zal hier wel wat tijdschriften en boeken neerleggen, goed?’

Dina, luister naar je moeder. Luister! Je kunt niemand vertrouwen, kind. Niemand! Want als er weer oorlog uitbreekt, dan zijn het de mensen die je kent die je verraden. Juist die mensen! Je burens, de tandarts, de groenteboer. Juist de mensen die jij vertrouwd verraden je waardoor je in de kampen komt. En vertrouw nooit maar dan ook nooit iemand in een uniform. Ook de dokters niet, Dina. De dokters, weet je wat de dokters in de kampen hebben gedaan? Nou ja, luister nou maar naar je moeder en vertrouw gewoon niemand. Dat is beter voor je.

Op de groep waren twee nieuwe kinderen komen wonen want Vonne was naar het kamertrainingsproject gegaan en Ingrid was gewoon vertrokken. Zij mocht weg omdat ze nu meerderjarig was.

‘Ajuus klerelijers!’

Het nieuwe meisje heette Petra. Ze was heel druk en sprak met luide stem. Ze ging doordeweeks naar de Kefadis-school en mocht in de weekenden naar huis. Toen haar moeder haar spullen kwam brengen, zag ik dat ze een hele dikke, witte bontjas aan had. Ik moest mijn handen tot vuisten maken want ik wilde de jas zo graag aanraken maar ik wist dat mensen dat niet goed vonden.

Dina, doe nou eens effe normaal joh! Hoe vaak heeft mama al uitgelegd dat je met je poten van andermans spullen moet af blijven? Nou? Hoe vaak? Een miljoen keer? Je gaat maar door met me voor lul zetten bij anderen. Blijf met je jatten van andermans spullen af of je krijgt een beuk, hoor je me? Ik zeg het niet nog eens!

Cindy was dikke vriendinnen met haar geworden en ze waren de hele tijd samen aan het giechelen. Het bed van Vonne was op de jongenzaal gezet en die was nu van Chieltje. Chieltje was de jongste want hij was net twaalf geworden. Hij kwam alleen in de weekenden dus doordeweeks lag Barry alleen met Sjonnie en Dennie en in de weekenden lag Barry alleen met Chieltje want dan waren Dennie en Sjonnie naar huis. Het was onmogelijk om Dennie te vermijden en we waren doodsbang voor hem. Als we aan het eten waren keken we alleen naar ons bord want hij bleef ons maar aanstaren. Ik zorgde ervoor dat ik nooit met hem alleen in een ruimte was.

Claire had de baby gekregen. Het was een meisje en ze had haar Janis genoemd.

‘Kom eens, Dienepien. Kom even naast me zitten op de bank. Ja, zo ja. Kijk maar hoe Cindy het doet. Wil je niet naar de baby kijken? Wil je haar

even op schoot? Nee? Waarom niet? Hou je niet van baby's? Weet je het niet? Wel raar, hoor, wie houdt er nu niet van baby's? Hier, ik geef haar gewoon. Ze is zo lief en ruik eens hoe lekker ze ruikt? Nee, niet wegduwen! Dat is niet zo aardig van je. Zou je dan zelf geen broertje of zusje willen hebben? Hier, ik geef haar dan kun je een beetje oefenen...Waarom huil je nou? Dina? Dina? Toe, loop nou niet weg, we zitten toch in een traject? Dientje, kom nou terug! Dina?'

In de badkamer deed ik de schuifdeur dicht maar kon deze niet op slot doen want Marcel geloofde niet in sloten. Ik ging op mijn knieën voor de wc zitten en stak mijn vinger in mijn keel. Al het brood en de melk kwam er uit. Het voelde fijn om een lege maag te hebben. Ik waste mijn handen en poetste mijn tanden en toen ging ik, in bed, onder de dekens liggen. Ik was schijnbaar in slaap gevallen want toen ik wakker werd gemaakt was het al schemerig buiten. Marcel stond met Claire voor mijn bed.

' Claire?'

Claire haar gezicht zag er wit uit. Ze had de baby niet bij zich.

' Ja, tsja, Dina, het was niet mijn bedoeling je aan het huilen te maken. Of ik bedoel, om je zo overstuur te maken. Ik vind het heel erg maar ik was het helemaal vergeten van je moeders zwangerschap. Dat ook je broertje of zusje is omgekomen door de daad van je moeder, ik was het vergeten en dat is ontzettend vreselijk van mij en ik heb niet het recht dat op een of ander smoesje over hormonen te gooien. Dus ik wil je nu zeggen dat het me verschrikkelijk spijt. Sorry. '

Claire keek naar Marcel maar hij keek naar mij. Ik zat rechtop in bed en wriemelde aan mijn ketting. Ik wist niet wat ik moest doen.

' Nou, ja, dat was mijn excuses. Ik hoop dat je het wil aanvaarden? Weet je het niet? Hoezo? Je kunt toch gewoon ja zeggen?'

Ze deed een stap achteruit en keek me boos aan.

' Claire?'

De stem van Marcel klonk niet zo aardig als normaal. Het was een koude stem en zijn ogen waren zo donker dat ze wel bruin leken in plaats van groen.

‘Ja, nou, ze doet het erom of niet? Jij zegt zelf dat ze zeer moeilijk opvoedbaar is dus dat blijkt dan wel weer. Of niet? Ze moet ook leren om anderen niet te straffen als ze wat fout hebben gedaan.’

‘Dina straft helemaal niemand en dat neem je direct terug.’

Claire begon te huilen. Ik denk dat zij ook niet meer wist wat ze moest doen. Marcel deed erg streng tegen haar. Ergens voelde ik de behoefte om haar hand te pakken want ik wilde dat dit zou stoppen maar ik kon het niet. Misschien zou Marcel ook trots op me zijn dat ik haar hand zou durven aanraken, maar het ging me niet lukken want ik vertrouwde haar niet meer. Hoe kon ze nu vergeten dat mijn zusje of broertje dood was gegaan?

Mama? Mama, waar ben je nou? Mama, ik wil hier niet meer zijn, ik wil bij jou en de baby zijn....

De leiding bracht mij iedere ochtend naar Marcel voordat ze naar huis gingen na hun slaapdienst.

‘ Ben je klaar voor therapie, Dina? Kom je mee?’

Het was een gewoonte geworden dat ik dan een tijdje bij hem was in het oranje huisje. Soms mocht ik in de draaistoel zitten terwijl hij papieren aan het lezen was en zijn muziek hard had aanstaan en andere keren moest ik op het bed liggen en relaxen.

‘ Kijk eens wat ik voor jou heb, lieve mooie Dina, ik heb een hele speciale thee voor jou gemaakt. Het is een thee waar je heerlijk van gaat ontspannen. Ik heb er drie schepjes suiker ingedaan want jij bent een zoetekauwtje toch? Ja?’

Als ik de slaapthee had gedronken, was ik heel erg moe en dan werd ik wakker op het bed. Soms voelde ik me de hele dag nog een beetje suf maar later werd dat beter. Ik weet niet wat er gebeurde als ik de slaapthee had gedronken, ik had wel een soort gevoel maar ik wist het niet zeker. Ik vertelde het aan niemand want Marcel was aardig voor mij. Ik denk dat hij mij alleen wilde aaien zonder dat ik hem wegduwde want hij hield veel van de liefde en ik had geleerd dat aaien ook liefde is en dat wegduwen daar niet bij hoort. Ik wist nooit wat aaien was want mama deed daar niet aan.

‘ Hebben we niet allemaal liefde nodig, Dina? We leven in een prachtige periode van vrije liefde voor jong en oud, een plaats in de tijd waarin we mogen onderzoeken, experimenteren wat fijn voelt zonder dat we ons daarover schuldig hoeven te voelen want schuldgevoel dat is ons alleen maar aangepraat, lieverd, door de Kerk en door de priesters, vaak door onze eigen ouders die je veroordelen zonder dat ze zelf geoordeeld willen worden....maar goed, ik dwaal af. Het gaat erom dat we nu eindelijk vrij zijn. We laten ons verleden achter ons, we bevrijden onszelf van het verleden en we verbreken die kettingen. En ik wil een nieuwe ketting met jou smeden, een ketting van liefde van mij naar jou en van jou naar mij.

Net als in dat liedje van Fleetwood Mac. Dit is de vrije generatie, jij bent de vrije generatie. Snap je het een beetje? Ja? Echt? Dat maakt mijn hart blij, echt waar. Je bent heel bijzonder, Dina. Een hele mooie meid. Speciaal voor mij, een cadeautje.'

Nadat ik klaar was bij Marcel mocht ik buiten spelen. Niemand lette op mij en dat was prettig. Het terrein van stichting Kefadis was heel erg groot en lag aan het treinspoor. De trein zat iedere dag vol mensen. Ik zat wel eens op een boomstam te kijken als ze voorbij kwamen rijden.

Waar gaan ze heen, al die mensen. Waarom stapt niemand uit om mij op te halen? Hoor ik niet bij een familie van mensen? Zijn er geen mensen die om mij geven en die me in huis willen nemen? Waarom laten jullie mij hier alleen zitten? Zijn jullie vergeten dat ik besta?

Als je van het spoor weer terug liep naar het paviljoen kwam je langs de kinderboerderij, de school en langs de centrale keuken. Helemaal aan de andere kant van het terrein lag het zwembad. Er waren veel bomen en struiken op het terrein waar ik me kon verschuilen en er was ook een grote vijver met riet eromheen. Ik bracht zoveel mogelijk tijd buiten door, zelfs als het regende. Ik had regenlaarzen en een regenjas gekregen van Hannie. Het maakte me niet uit of het koud was, ik was gewoon liever niet binnen.

Naar buiten! Uit m'n ogen jij...dat vervelende gedoe van jou. Ga maar buiten lopen draaien en dansen. Ik kan het niet hebben. Nou, wegwezen! Niet lopen janken, denk je dat dat zeer deed? Jij weet niet wat pijn is...moet ik naar je toe komen? Heb je een echt pak slaag nodig? Nee? Rot dan maar heel gauw op! Ik wil je pas weer zien als het donker wordt. God, ik ben zo moe van je...ik kan er gewoon niet meer tegen. Ga in hemelsnaam gewoon weg en laat me verdomme met rust.

In het weekend hoefde ik niet naar Marcel want dan was hij er niet en dan ging ik samen met Barry naar buiten. We hadden, vlakbij het spoor, een hut gebouwd en als Barry op school zat dan was ik naar spulletjes aan het zoeken. Zo had ik al stro meegenomen uit de stallen van de kinderboerderij, bekers en borden, dekens en nog andere dingetjes om het gezellig te maken in onze hut. Ik denk dat de meeste leiding het wel prettig vond dat we zoveel buiten waren want alleen Ron deed moeilijk.

‘ Waar gaat dat heen? Wat hebben jullie daar? Barry, hier komen!’

Ik deed altijd even mijn ogen dicht als ik zag hoe bang Barry was voor Ron. Ik kon er niet tegen om hem zo te zien want het maakte me verdrietig en boos. Barry balde zijn handen tot vuisten en hield ze strak langs zijn lichaam. Zoals altijd keek hij naar de grond.

‘ Kijk me aan! Waar gaan jullie naar toe met die tas? Geef hier. Wat zit er in...snoep en een fles cola. Hoe komen jullie daaraan? Zijn jullie in de keuken geweest toen ik op de plee zat? Stiekeme, kleine klote kindertjes!’

De ogen van Ron leken op kleine donkerblauwe stippen. Zijn zwarte wenkbrauwen, het witte gezicht en het diepzwarte haar maakte alles nog enger. Alles aan Ron leek hard, zo hard als een stenen muur.

‘ Dina, wegwezen! Jij...meekomen.’

Barry begon zachtjes te huilen en ik wist niet wat ik moest doen. Eerst had ik het gevoel alsof ik verlamd was, maar daarna voelde ik een soort vuurbal in mijn hart omhoogkomen en voordat ik het wist was ik heel hard aan het schreeuwen en was ik Ron aan het slaan. Het was vreemd om geluid uit mezelf te horen komen. Hij keek mij aan, pakte mijn armen en begon hard te lachen.

‘ Jeetje Dina, stel je niet zo aan. Wat grappig! Ik lach me dood. Ik wist niet dat jij zoveel pit in je hebt. Ik snap nu wat Marcel in jou ziet. Nou, kap ermee anders wordt ik echt kwaad.’

Hij duwde mij hard weg en legde zijn grote hand in de nek van Barry en samen liepen ze richting de slaapzalen. Barry stribbelde een klein beetje tegen maar hij hield er al gauw mee op. Ik zag dat ze de slaapkamer van de leiding ingingen en ik hoorde dat Ron de deur op slot deed.

Ik ging naast de piano zitten wachten tot Barry weer terug kwam, maar toen hij weg mocht van Ron wilde hij niet meer samen met mij naar buiten. Ik zag dat er een grote rode plek op zijn gezicht zat. Ik liep naar hem toe omdat ik hem wilde troosten, maar toen ik zijn hand wilde pakken liep hij gauw weg naar zijn slaapzaal. Ik mocht van Ron niet naar binnen gaan. Barry bleef de rest van de dag in zijn bed liggen en kwam pas weer de volgende ochtend uit de slaapzaal. Hij kwam naast mij zitten aan de tafel voor de pap en onder de tafel pakte hij mijn hand vast. Ik voelde dat zijn hand trilde en ik voelde ook dat hij heel hard zijn best moest doen om niet te huilen toen Ron de pap in de borden deed. Ik legde mijn andere hand op zijn hand en aaide hem zachtjes. Ik denk dat dit het moment was dat Barry mijn familie werd. Ja, dit was het moment dat Barry en ik broer en zus werden en niemand, maar dan ook niemand, ons meer uit elkaar kon halen.

Het bloed was gekomen. Toen ik op de wc zat, zag ik dat er in mijn onderbroek een grote opgedroogde bloedvlek zat. Ik veegde met een papiertje mijn plasser af en er zat ook bloed op het papier. Ik stopte de vieze onderbroek onder mijn kussen en trok een schone aan. Maar s' middags vroeg Hannie wat ik op de achterkant van mijn broek had zitten en kwam ze erachter dat ik aan het bloeden was.

' Kind! Je bent ongesteld geworden...wat leuk voor je. Heb je buikpijn? Ik zal je gauw even wat maandverband geven.'

Ze gaf me dikke, wattige lappen die ik in mijn onderbroek moest doen. Ik vond het vreselijk om te lopen met die dikke dingen tussen mijn benen. Het schuurde en het voelde klef aan.

' Nou meid, welkom in de vrouwenwereld. Maak je borst maar nat want dit ga je nog heel wat jaartjes meemaken! En nou oppassen met de jongens want anders krijg je een baby in je buik!'

Die ochtend reageerde Marcel koel op de overdracht van Hannie, maar toen ze weg was deed hij heel anders.

' Mijn lieve bijzondere Dina, nu ben je officieel geen kind meer maar een jonge vrouw. Jonge vrouwen zijn vrij om te doen wat ze willen en met wie ze dat willen. Dat is het prettige aan deze tijd, je leest het overal en je ziet het ook op de televisie. Wat een prachtige tijd om samen jong te zijn. Zoveel jaar schelen we niet, hoor. In andere culturen zou jij nu mogen trouwen. Daar denken ze heel anders over de liefde tussen mensen en zijn de grenzen wat ruimer dan hier in ons land. Maar goed, ik geloof dat we in een tijd leven waarin er een nieuwe generatie is opgestaan. Een generatie die leeft van en voor de liefde. '

De volgende ochtend zei Hannie dat ik om 14.00 uur naar de dokter moest en dat Claire met me mee zou gaan. Schijnbaar keek ik verbaasd want ik dacht niet dat ik ziek was.

‘ Marcel heeft gezegd dat je aan de prikpil gaat. Dat doen we met alle meiden. Je hoeft niet bang te zijn, hoor. Het is zo voorbij.’

Het was al schemerig buiten en ik zat op de zitzak die ik naast mijn bed had gelegd. Buiten zag ik zwarte merels die in het gras op zoek waren naar wormen. Ik hoorde een hard geschreeuw uit de huiskamer komen. Cindy kwam de slaapzaal inrennen.

‘ We gaan op vakantie! We gaan op vakantie! We gaan maandag al! Ik moet mijn zwemspullen zoeken want we gaan naar een bungalowpark met een golfzwembad!’

Haar gezicht zag er uit alsof ze koorts had en ze trok alle laden open van haar ladekast. Misschien was Cindy, net als ik, nog nooit op vakantie geweest. Ik wist niet wat een bungalowpark was en ik wist ook niet wat een golfzwembad was. Mijn oude badpak was kapot gegaan en ik had een nieuwe bikini gekregen, een rode. Ik was dol op zwemmen en had vroeger van mama vaak mogen zwemmen in het zwembad bij ons in de buurt. Dan gooide ik stuivers op de bodem en ging ik ze opduiken. In het zwembad was ook een badmeester geweest met een hele dikke buik, hij deed altijd aardig tegen mij. Soms, als mama een hele goede bui had, dan kreeg ik een rijksdaalder mee en mocht ik bitterballen halen in de cafetaria. Dan zat ik aan een tafeltje met die warme bitterballen, verrimpelde vingers en mijn haar dat helemaal naar chloor rook. Misschien zouden we op vakantie ook bitterballen gaan eten.

Bij het avondeten schreef Claire op een papier wie er allemaal meegingen op vakantie.

‘ Eens even kijken jongens...nou, Cindy gaat natuurlijk mee en Barry en Dina. Sjonnie mag ook mee van zijn vader en moeder en de moeder van Petra denkt er nog even over na want ze gaan eigenlijk naar haar broer in Engeland dus ik reken Petra maar even niet mee. Chieltje gaat niet mee en Dennie ook niet. Hoeveel heb ik er nou? Dus dat zijn Cindy, Barry, Dina, Sjonnie, Marcel en ik. Dat zijn er zes. En de baby natuurlijk. Ik neem Janis ook mee. Zeven dus.’

De rest van de week ging snel voorbij. De avond voordat we zouden weggaan hielp Claire me met het inpakken van mijn tas. Mama's tas. Ik stopte ook Trudy, Snuffel en de tutjes in de tas maar Claire trok ze er weer uit.

'Die ga je niet meenemen, hoor. Je bent nu al dertien en notabene aan de pil dus dan ga je toch niet meer met al die beesten lopen slepen? Ben je daar nu niet te groot voor?'

Ik keek naar de grond want ik voelde me beschaamd. Is het stom als ik niet kan slapen zonder mijn beer en olifant en tutjes? Ik wist dat de meeste kinderen wel iets hadden om mee te slapen en als Barry verdrietig was dan legde hij altijd de foto van zijn moeder in zijn kussensloop en Barry is al veertien.

'Er is trouwens geen ruimte in je tas met die grote badhanddoek. Dus, kijk nu maar niet zo zielig. Doe wat je wilt. Ik probeer je alleen maar te helpen.'

De telefoon ging en Claire liep weg. Een tijdje later kwam ze terug naar de slaapzaal en zei tegen ons dat Petra toch mee mocht van haar moeder en dat we nu een bed tekort kwamen.

Ik zat bij Marcel voorin de bus en achterin lagen Sjonnie en Cindy stripboeken te lezen. Barry en Petra moesten bij Claire in de auto mee naar het vakantiepark. Ik zat met mijn ogen dicht want ik werd altijd duizelig tijdens het autorijden van alle strepen op de weg die voorbij flitsten en die auto's die, als de zon scheen, telkens lichtflitsen gaven.

'Gave muziek, he? Dat nieuwe album van Fleetwood Mac vind ik echt geweldig...het gaat recht mijn ziel in. Goed zo, Dina, heb je lekker je ogen dicht? Geniet er maar van. Ik dacht net dat jij wel iets weg hebt van Stevie Nicks. Ik vind haar ontzettend mysterieus met die ogen die zo star kijken. Jij kijkt ook zo star, zo...hoe zeg ik het...zo, ja, alsof je een oude ziel bent. Alsof je een innerlijke wijsheid hebt die ver boven je leeftijd gaat. Je lichamelijke leeftijd, bedoel ik. Je lichaam zegt dat je een prachtige jonge vrouw in ontwikkeling bent, maar je ogen, je ogen geven een onuitsprekelijke wijsheid aan. Alsof je ouder bent dan ik ben. Dat zie ik ook bij Stevie Nicks.'

Toen we in de vakantiebungalow aankwamen bleek dat er te weinig bedden waren voor ons allemaal. Er was een kamer met twee stapelbedden en er was een kamer met twee bedden.

'Marcel, ik heb die tweepersoonskamer nodig voor Janis en mij want ze heeft ook haar slaapjes tussendoor nodig en s 'nachts wil ze ook nog borstvoeding. Ik kan dat niet doen tussen de pupillen.'

In de stapelbeddenkamer moesten Cindy, Barry, Sjonnie en Petra slapen en Claire ging met de baby op de andere kamer. Marcel had bedacht dat hij en ik wel in de bus konden slapen.

'Wat een goed idee, Marcel. Nou heeft iedereen lekker een plekje en kunnen we er een gezellige mid-week van maken!'

Barry en ik keken elkaar aan en ik zag dat hij boos was. Ik knipperde heel langzaam met mijn ogen, open, dicht, open, dicht. Dat was mijn manier om hem te kalmeren en het was eigenlijk ook een soort code geworden

voor als Marcel er was want we waren doodsbang dat Marcel ons uit elkaar zou halen. We wisten dat Marcel kinderen over kon plaatsen naar een andere groep omdat hij me dat verteld had, maar ook omdat Ron daar mee dreigde als Barry koppig deed.

‘ Moet ik Marcel even bellen? Zo gebeurd, hoor. Kost me maar een minuutje. Wil je niet meer in mijn buurt zijn, maar lekker ergens anders de paardenlul uithangen? Nee? Hou dan op met dat gezeik en doe wat ik zeg.’

Zodra Marcel op de groep kwam negeerden Barry en ik elkaar en deden we net alsof we geen familie waren. We wisten dat Marcel ons altijd aan het observeren was en we werden steeds beter in het toneelspelen maar nu, tijdens een hele week met Marcel, nu zou het wel moeilijk worden. Het observeren van Marcel ging constant door en we mochten het geen seconde vergeten. Toch had het nog erger kunnen zijn en dat beseften we goed. Het was allemaal nog veel erger geweest als Ron en Dennie ook mee waren gekomen op de vakantie.

De eerste keer dat Marcel bovenop me ging liggen, verdween ik in de mist. Mijn wereld werd grijs, donkergrijs en het voelde alsof ik aan het verdwalen was. Ik was niet bang. Alle geluiden waren weg, het was helemaal stil in de mistwereld. Ik kon alleen mijn eigen denken horen. Waar was ik? In de mistwereld voelde het toch ook bekend aan. Was ik hier al eens geweest? Ik liep en liep en liep op een soort weg. Ik kon mijn voeten niet voelen maar het voelde niet gek. De weg is veilig want ik ben hier alleen. In de mist ben ik veilig, dat voel ik aan alles. Hier is geen pijn, hier is het goed. Mijn gezicht voelde nat aan toen ik uit de mistwereld kwam.

‘ Je hoeft niet te huilen, ik heb je toch geen pijn gedaan? Gaat het goed met mijn lieve meisje?’

Ik doe mijn ogen open en zie het gezicht van Marcel. Hij heeft allemaal kleine sproetjes in zijn gezicht en zijn ogen zijn groen met bruine stipjes erin. Zijn snor kriebelt aan mijn lippen en ik doe mijn mond dicht. Hij kust me in mijn hals en ik voel zijn handen tussen mijn benen. Old Spice. Mijn benen doen wel pijn. De binnenkant van mijn benen zijn niet gewend om zo ver uit elkaar te zijn. Het voelt branderig alsof er iets in mijn plasser zit. Het doet wel pijn. Ik hoor een luide grom, alsof er een hond in de bus zit. Het is een diep, grommend geluid.

‘ Hee tijgertje, vind je het fijn? Ben je lekker aan het grommen? Voelt het goed? Ik voel aan je dat je er klaar voor bent...ontspan je maar dan gaat het beter. Ja, zo...geef je maar over.’

De slaapthee maakt dat ik me slap voel en ik geef het op om nog te denken. Het lukt me niet meer. Het lichaam van Marcel voelt zwaar en ik ga de mistwereld weer in.

‘ Dina? Dina, word maar wakker...word maar wakker, tijgertje.’

Ik doe mijn ogen open en kijk naar het gezicht van Marcel. Hij ziet er blij uit.

‘ Nu ben je van mij, tiggertje. En ik van jou.’

Marcel was veranderd na die eerste nacht in de bus. Zodra er niemand in de kamer was of als we in de bus waren, wilde hij me kussen. Zijn tong smaakte naar sigarettenrook. Ik kon niet kussen met een tong in mijn mond en probeerde mijn mond stijf dicht te houden, maar het maakte Marcel niet uit. Ik moest mijn kleren uittrekken en bloot in de bus liggen en dan ging hij mij aaien. Hij noemde het lichaamstherapie. Als ik het koud had en kippenvel kreeg, dan dacht hij dat ik het fijn vond. In het zwembad deed hij zijn vinger in mij terwijl hij deed alsof we aan het stoeien waren. Hij stond achter me en hij drukte zich telkens tegen mij aan, terwijl hij de andere kinderen toesprak. Claire zat op de strandstoelen met haar baby op schoot toe te kijken. Ik denk niet dat ze zag wat Marcel aan het doen was, anders had ze hem wel tegen gehouden, toch? Cindy wilde ook stoeien, maar hij snauwde haar af. Niemand zag het want de golven in het bad waren zo hoog en wild en maakten veel lawaai. Er waren veel gillende kinderen in het water. Ik zag dat Barry me goed in de gaten hield en ik was bang dat hij een bui zou krijgen, maar op de een of andere manier lukte het hem om zich te beheersen. Hij beet wel al zijn nagels af totdat het ging bloeden, dat wel.

Ik probeerde zoveel mogelijk bij Claire in de buurt te blijven en dat viel haar op.

‘ Vind je het leuk om bij me te zijn, schat? Leuk toch, dat Janis mee is...wil je haar op schoot?’

Toen we weer terug waren op Dikkertje Dap hoorde ik Claire tegen Marcel zeggen dat ze echt effect kon zien van de therapie.

‘ Ik heb Dina nog nooit zo gezien, Marcel. Het is echt wonderlijk hoe goed die therapie aanslaat. Ze was niet bij me weg te slaan!’

‘ Weet iemand hoe ze heet? Hoe heet je, meisje? Word eens wakker! Wakker worden! Hoe lang is ze nu al weg? Ik ga even kijken hoe haar pols is, maar anders moeten we toch maar even een ambulance bellen. Meisje, word eens wakker!’

Vanuit een zwart gat voelde ik mezelf opstijgen naar de zon. Langzaam ging ik van de kou naar de warmte. Ik deed mijn ogen open en zag allemaal mensen om me heen staan. Er zat een vrouw naast me op de grond met mijn arm in haar hand. Ze had oranje haar, henna haar, wortelhaar.

‘ Hee meisje, wat heb je nou gedaan? Zo maar flauwvallen hier op het pad. Hoe heet je, kind? Welke woongroep zit je?’

Stel je toch niet altijd zo aan. Altijd dat theatrale gedoe, je staat niet op het toneel, hoor. Wat denk je, dat we allemaal voor jou gaan klappen? Nou geweldig al dat aanstellerige gedoe van je. Aandachtstrekker. Waarom doe je weer zo hysterisch, er is toch niets aan de hand? Denk je dat mama niets anders te doen heeft dan altijd maar met jou bezig zijn? Denk je dat mama geen eigen leven heeft? Doe in godsnaam nou toch een keertje normaal...

Ik probeerde op te staan maar viel weer neer omdat ik duizelig werd.

‘ Heeft iemand al wat water gehaald?’

Ik was op weg naar de hut geweest om daar een beetje op te ruimen want Barry en ik waren er al een tijdje niet geweest. Na de vakantie had ik moeite gehad met het samen zijn omdat ik me schaamde. Ik schaamde me dat Barry nu wist wat er met mij gebeurde en ik voelde me verdrietig dat hij daar boos over was. Barry was een paar keer in de problemen gekomen omdat hij ruzie kreeg met kinderen uit zijn klas en hij had al vaak op zijn kop gekregen van de leiding. Marcel had zelfs zijn medicatie verhoogd. Ik was van plan geweest om de hut gezellig te maken en daar dan samen met Barry weer naar toe te gaan om te ontspannen.

‘ Het is ook zo warm vandaag dus je zal wel een beetje een zonnesteek hebben gehad. Ik loop even met je mee naar de groep om het tegen je leiding te zeggen. Ja, kom maar en geef me maar een arm dan lopen we daar voorzichtig naar toe. Laat maar zien waar we naar toe moeten, meid.’

Arend had dienst en hoorde de vrouw aan met een onbewogen gezicht. Ze bleef maar door kletsen en ik kon merken dat het hem helemaal niet interesseerde. Hij keek langs haar heen naar buiten waar Cindy keihard liep te gillen in de tuin. Ik liep weg om naar mijn kamer te gaan want ik wilde even alleen zijn. Het was druk op de groep want het was zomervakantie en de kinderen waren vrij. Alleen Dennie en Petra waren naar huis. Chieltje moest een paar weken bij ons blijven zodat zijn ouders met de andere kinderen op vakantie konden gaan, Cindy en Sjonnie waren in de achtertuin aan het keten met de tuinslang. Ik zag dat Sjonnie probeerde het bovenstukje van haar bikini los te trekken. Ik wist niet waar Barry was tot ik langs de slaapzalen liep en hem op zijn bed zag liggen. Hij lag op zijn rug met zijn ogen open. Ik liep naar hem toe en ging naast hem op bed zitten. Hij bleef stil liggen en ik pakte zijn hand en gaf er een kus op. Hij keek me aan en ik keek hem aan. Toen gaf hij een kus op mijn hand. Het was een soort overgave aan de omstandigheden waarin we zaten. We voelden allebei dat we te machteloos waren om er iets aan te doen en we hadden geen begrip van wat er precies met ons gebeurde. Ik wist niet wat Barry meemaakte met Ron en hij wist niet wat ik meemaakte met Marcel, maar diep van binnen voelden we de angst voor elkaar. De angst om de ander kwijt te raken en daarna weer helemaal alleen te zijn.

Arend had niet overgedragen dat ik was flauwgevallen. Maar nadat ik een paar keer was flauwgevallen in het paviljoen, viel ik ook flauw terwijl ik bij Marcel in het oranje huisje was. Ik stond naast het bed toen ik op de grond viel en het lukte Marcel niet om mij wakker te krijgen. Ik bleek ruim twintig minuten bewusteloos te zijn geweest en Marcel besloot me naar de dokter te sturen.

‘ Ben je al ongesteld? Ja? Ik zie in de overdracht dat je gewoon eet en drinkt dus daar ligt het niet aan. Je bent een beetje mager maar dat hoort bij je leeftijd. Verder nergens pijn ofzo? Doe je mond maar even open dan kijk ik even in je keel. Ja, steek je tong maar uit. Nou, daar ook geen bijzonderheden. Tsja, wat zal ik eens doen? Eh, sta eens op en ga daar maar even rechtop staan. Ja, daar. Nu een paar keer diep ademhalen. Ja, ga nu maar op je hurken zitten. Zo, ja. Nu een paar keer diep ademhalen en sta maar snel op. O, kijk, daar ga je al. Nee, ik heb je, hoor. Duizelig? Ja, het is me nu duidelijk.’

De dokter belde Marcel terwijl ik op de stoel bij het bureau zat en vertelde hem dat ik hyperventilatie had. De dokter vroeg of ik vaak gespannen was en of ik veel nare dingen had meegemaakt. Terwijl Marcel antwoord gaf keek de dokter mij aan en knikte van ja. Ik was wel benieuwd wat Marcel allemaal tegen hem zei, maar dat kon ik niet horen. Na het telefoontje stond de dokter op en kwam naast me staan.

‘ Dina, leg een hand op je borstkast en de andere hand op je buik. Ja, zo. Als je adem haalt dan mag alleen de hand op je buik omhoog gaan. Als je merkt dat de hand op de borstkast omhoog gaat dan moet je even tot rust komen. Dan ga je net zo lang rustig ademen totdat het ophoudt en de hand op de buik omhoog gaat. Snap je het? Ja?’

De dokter liep naar de kast en haalde er een boterhamzakje uit. Hij gaf het zakje aan mij.

‘ Als het echt erg wordt dan doe je dit zakje voor je mond, nee niet zo. Ja zo. En dan ga je daar in ademen. Doe maar even voor. Ja, dan zie je dat er

allemaal lucht in het zakje komt en die lucht ga je weer inademen. Dat doe je net zo lang totdat het weer beter voelt. Goed? Dus dat zakje moet je wel bij je hebben als je de hort op gaat. Niet vergeten mee te nemen. Nou, ik zie je wel weer over een paar weken en dan zal het allemaal wel weer in orde zijn.'

Het was een zomer waarin we ook leuke dingen deden. Marcel nam alle kinderen een paar keer mee naar het strand en daar gingen we vuurtje stoken. Er was muziek van de radio die hij mee nam. Soms nam hij Ron ook mee en dan dronken ze samen bier. We mochten brood bakken met deeg aan een stok en Sjonnie deed er een banaan aan dus moesten we allemaal lachen om zijn gebakken banaan. Barry en ik deden fanatiek aan badminton en we mochten s'avonds lang opblijven om tv te kijken. Hannie draaide vaak een elpee op de pick-up en ging dan samen met de kinderen door de grote woonkamer dansen. Petra en Cindy waren de hele dag de Abba aan het playbacken en iedereen werd gek van hun gedoe. Barry en ik voelden ons vrij en opgelucht toen Hannie de mededeling deed dat Dennie niet meer naar de woongroep kwam omdat hij bij zijn oom en tante in Rotterdam bleef wonen. De opluchting maakte dat we steeds de slappe lach kregen en de tranen over onze wangen gingen van de gein die we samen hadden.

‘Ik ben blij dat het weer wat beter gaat, Dina. Je ziet er prachtig uit, ik kan mijn ogen niet van je afhouden. Ik ben verliefd op jou, weet je dat? Je bent mooi bruin en je haar lijkt wel platinablond. Beetje Blondie zo of toch meer Stevie Nicks, denk ik. Ik ben zuinig op je, dat weet je toch? Ik heb aan alle kanten gehoord dat je een fijne vriend hebt aan Barry dus stimuleer ik dat want het is voor ons allemaal beter al jij je spanningen kunt kwijtraken op een gezonde manier. Vertel me eens, zit Barry wel eens aan je? Je hoeft niet zo te kijken, ik vraag het alleen maar. Oké, oké, nee dus. Rustig maar, ik dacht toch al dat hij van de andere kant is dus...ik bedoel er niets mee, hoor. Vrijheid blijheid, maar ik wil alleen even weten wie er allemaal belangstelling voor je hebben. Zit er iemand anders aan je? Nee? Ook Arend niet? Nee? Heeft hij het wel eens geprobeerd? Nee? Mooi, want je bent mijn meisje, laat dat duidelijk zijn.’

Ik zat in de draaistoel. Marcel zat op het bed en deed zijn blouse uit.

‘Kom eens kijken wat ik hier op mijn hart heb?’

Ik stond op en ging naast hem op het bed zitten. Op zijn borstkast, op de plek waar zijn hart zit, zat een zwarte tekening. Marcel pakte mijn hand en legde deze op de tekening.

‘ Ik heb een tatoeage laten zetten. Dit is de kop van een tijger...dat is ons symbool. Zo weet jij dat ik je in mijn hart gesloten heb en dat we bij elkaar horen. Iedere dag dat ik in de spiegel kijk dan zie ik de tijger en denk ik aan jou. Voor de rest van ons leven ben jij dus in mijn hart. Ons geheim. Vind je het mooi? ’

Alle kinderen gingen weer naar school, behalve ik. Het hele paviljoen was nu verbouwd en alle pupillen hadden een eigen kamer gekregen. Op Dikkertje Dap was de huiskamer kleiner geworden en Marcel had geregeld dat ik een eigen kamer kreeg op dezelfde plek waar eerst mijn bed had gestaan in de slaapzaal. Hij wist dat ik ervan hield om naar de vogels te kijken op het gras en bij het raam te liggen. Ook hadden alle kinderen nu een eigen kledingkast met een plakspiegel erop. De badkamer was ook veranderd want nu was er een badkamer voor jongens en een voor meisjes. Er waren nu twee gangetjes waarbij de ene gang langs de slaapkamerdeuren van de pupillen liep en de andere gang langs de badkamers naar de slaapkamer van de leiding. De piano bleef staan.

Er was een nieuw meisje gekomen want er was plek omdat Dennie weg was. Zij kreeg de kamer tegenover mij. Haar naam was Loes en ze was al zeventien. Ze had haar haren zwart geverfd en ze droeg alleen zwarte kleren. Ze rookte aan een stuk door en als ze een shaggie aan het draaien was dan trilden haar vingers zo dat het heel lang duurde voordat het gelukt was. Ze had haar eigen asbak gekregen van Hannie en die stond meestal op haar schoot. Ze zei niet veel, maar als ze sprak dan kwam er allemaal spuug mee. Cindy noemde haar een kwijlebabbel. Loes praatte heel anders dan wij en Claire zei tegen haar dat ze een interessant dialect had en vroeg aan Loes waar Tholen precies lag. Ze deed regelmatig de mouwen van haar blouse omhoog en dan kon iedereen de snijwonden zien die ze op haar armen had gemaakt. Haar armen zaten vol littekens, maar er waren ook verse snijwonden. Ik zat heel vaak naar haar te kijken want ik had nog nooit iemand zoals Loes gezien. Ze had wel door dat ik naar haar keek, maar ze leek het niet vervelend te vinden. Loes ging ook niet naar school dus soms waren we overdag samen in de woonkamer, maar ze ging zelden naar buiten en zat gewoon de hele dag op haar plekje op de bank. Soms, als ik aan het waterverven was, ging ze bij mij aan de tafel zitten mee verven. Ze gebruikte alleen de kleur zwart.

Verder was er niet veel veranderd want ik moest nog steeds alle dagen naar Marcel voor therapie. Ze brachten me niet meer, ik liep er alleen

naar toe. Ze deden de overdracht via de telefoon. De laatste tijd was ik, als ik klaar was, verderop in de struiken gaan liggen om te zien wie er nog meer naar het oranje huisje kwamen. Ik had in de speelgoedkist een oude verrekijker gevonden en die gebruikte ik om het huisje in de gaten te houden. Ik speelde dat ik Jill was van de Charlie's Angels. Het maakte me niet uit of het regende of dat het droog was. Soms ging Marcel weg en dan bleef hij lang weg, maar op andere dagen kwamen er kinderen. Cindy kwam heel soms en Sjonnie ook. Ze hoefden niet zo lang te blijven als ik. Als het warm was dan liet Marcel de deur openstaan. De meeste kinderen had ik wel eens gezien op het terrein. Er was een ander meisje, een lang meisje, dat vaak kwam en ook lang bleef. Ik kende haar niet. Zij kwam s'middags op de fiets. Als zij er was deed Marcel de deur altijd dicht, ook al was het hartstikke warm. Ik had haar wel zes keer gezien en toen besloot ik om een keer voor de deur te gaan staan totdat ze eruit kwam. Ik weet niet wat ik wilde.

'Hee Dina, wat doe jij nu hier? Ben je iets vergeten?'

Ik had misschien gedacht dat Marcel zou schrikken van mij, maar dat deed hij helemaal niet. Hij leek eerder blij om me te zien. Hij legde een hand op de schouder van het lange meisje en zij keek naar mij. Haar ogen zagen er raar uit. Ze keek naar me maar tegelijkertijd ook niet.

'Dit is Marianne. Ze krijgt ambulante begeleiding en woont al een tijdje op haarzelf. Marianne en ik zijn onze relatie aan het afbouwen en dan mag ze alleen de wijde wereld in. Nou, dag Marianne...see you later. Dina, kom je nog even binnen?'

Marianne liep langzaam weg en mijn buik werd zenuwachtig. Ik vond haar zielig. In het huisje rook het naar sinaasappelen.

'Wat is er, Dina? Waarom kom je hier echt? Wilde je zien wat ik doe als jij er niet bent? Ben je me aan het bespioneren of ben je een beetje jaloers op de andere meiden?'

Hij lachte naar me en trok me naar zich toe en ik ging bij hem op schoot zitten. Ik wist niet eens dat ik verdrietig was toen de tranen kwamen.

‘Je hoeft niet bang te zijn, hoor. Ik laat je niet in de steek. Jij bent toch mijn tiggertje....mijn hart behoort jou toe en aan niemand anders. Dat weet je nu toch wel?’

Nu we op een eigen kamer lagen wist ik niet veel meer van de andere kinderen. We waren meer ons eigen leven gaan leiden. Als Claire of Hannie moesten werken dan kwam Barry bij mij op de kamer en bleef hij slapen. Dat hadden ze niet in de gaten want we deden heel stil. Ik vond het fijn om samen in bed te liggen want dan voelde ik me niet zo bang. Meestal lagen we met de ruggen tegen elkaar. Bij Arend deden we het niet want we vonden Arend allebei een enge vent. Hij was een oude man, kleiner dan Marcel, had een bruine bril op en hij had altijd dezelfde kleren aan. Een corduroy broek met blouse en spencer met ruitjes erop. Hij leek op een vader. Soms kwam zijn vrouw koffie drinken op de groep als hij weekenddienst had. Ze nam dan ook hun kinderen mee en dan deed hij net alsof hij heel populair was. De meeste kinderen gingen op hun kamer zitten als zijn vrouw er was, behalve Loes, zij had nog niet door wie hij was. Arend was een enge vent. Hij zat nooit aan ons, maar Barry en ik waren bang dat hij het aan Marcel zou vertellen.

Vertrouw niemand, Dina, niemand, geen mens. Luister naar je moeder! Kijk me aan! Je moet je nooit registreren en je moet nooit ergens lid van worden. Je naam mag niet voorkomen op lijsten want die lijsten, daar haalden ze de namen vandaan voor de razzia's. Die lijsten kunnen gemaakt zijn door je eigen zwager of de schoolmeester of de mensen van het consultatiebureau. Denk eraan Dina, zet je naam nooit op een lijst! Dat hebben we toch geleerd van de oorlog? Je kunt ook geen vrouwen vertrouwen, Dina, denk niet dat vrouwen geen verraders kunnen zijn. Vrouwen zijn net zo erg als mannen. Je moest eens weten hoeveel er opgepakt zijn door vrouwen. Wij zijn ook verraden, Dina, daarom zijn opa en oma niet teruggekomen uit het kamp. Als ik toch eens wist wie ze verraden heeft maar dat weten we niet. Ik maak ze helemaal af dus het is maar beter dat ik het niet weet. Kijk naar de mensen, Dina, kijk naar hun ogen en dan weet je dat je niemand kan vertrouwen, ook al doen ze nog zo aardig tegen je. In hun hart zijn het allemaal nazi's. Je kunt zien dat hun ogen dood zijn, ze hebben dode ogen, nazi ogen. Hoor je me? Heb je me gehoord? Laat me eens kijken naar jouw ogen...nee, jouw ogen leven nog. En mijn ogen? Kijk eens naar mama's ogen? Goed kijken, Dina, niet zo halfbakken, even goed kijken. Zien ze er nog levend uit, Dina? Leven mijn ogen nog?

Als Ron moest werken dan was Barry de hele dag zenuwachtig. Ik probeerde van alles om hem aan het lachen te maken, maar het lukte meestal niet. Soms verstopte hij zich, maar dat had alleen maar tot gevolg dat Ron kwaad werd en dan was het nog erger. Ik probeerde Barry te helpen door Ron te paaien. Dan ging ik hem helpen met de afwas of was vouwen of ik schonk koffie voor hem in en bracht hem de Panorama en de Revu. Ik denk niet dat het hielp maar ik bleef het toch doen.

Regelmatig kwam Marcel op de groep en dan ging Ron weg en nam Barry mee.

‘Kom Dina, we gaan tv kijken. Barry gaat een avondje op stap met Ron. Kijk niet zo bezorgd...Ron is toch zijn mentor? Die zorgt heus goed voor hem, hoor!’

Ik vond het echt heel moeilijk om te verbergen hoe bang ik was voor Barry, maar ik moest het wel doen want ik wilde niet dat Marcel Barry zou overplaatsen. Ik kon me mijn leven niet meer voorstellen zonder Barry.

Lieve god Aquarius, wilt u Barry helpen? Aquarius, helpt u ook levende mensen of alleen dode mensen? Mogen Barry en ik bij u komen in de dierenhemel?

Als Marcel op de groep aan het oppassen was, wist ik nooit hoe hij zou doen tegen mij. De ene keer deed hij alsof ik lucht was en de andere keer deed hij streng tegen mij.

‘Hee Dina, Marcel is toch jouw mentor? Hij doet niet zo leuk tegen jou of is dat normaal?’

Ik zat naast Loes op de bank naar de tv te kijken. Ze keek me aan. Ze had een shaggie in haar hand en ik zag dat haar vingers helemaal geel waren.

‘Maar hij is ook jouw behandelaar? Kan dat wel, behandelaar en tegelijkertijd mentor zijn? Wouter is mijn behandelaar maar mijn mentor is Claire. Ik bedoel, je moet toch iemand in vertrouwen kunnen nemen en dan kies ik niet voor mijn behandelaar, als je begrijpt wat ik bedoel, ik kies dan voor mijn mentor want als je wat vertrouwelijk verteld aan je behandelaar dan krijg je er gelijk weer een zootje nieuwe pillen bij. Ja hallo, dat wil ik dus niet maar dat heb jij dus wel? Of is het omdat je niet kan praten? Weet je dat niet? Ja, daar zal het wel door komen want jij hebt toch niets vertrouwelijk te vertellen dus dat scheelt weer een mentor. Oh, ja, eigenlijk wel logisch.’

Soms gaf Marcel mij op mijn kop als de andere kinderen erbij waren en dat gaf me een heel naar gevoel. Dan zag ik de andere kinderen kijken en dan schaamde ik me, maar het voelde ook verdrietig omdat ik dan niet meer snapte van de tijgerkop en van de andere dingen. Dan werd ik bang dat Marcel me niet meer wilde en me niet meer aardig vond. Iedere keer vergat ik weer wat Marcel me had gezegd.

‘Ik moet je wel behandelen zoals ik ook zou doen tegen de andere kinderen want anders dan krijg ik vragen en dat willen we toch niet, tijdje? In iedere pupil zit een klikspaan want ze zijn allemaal uit op beloning. Ik wil juist dat ze geen aandacht hebben voor ons, zeker niet van de teamleden. In het algemeen lopen de meeste mensen nog achter in het idee van de vrije liefde, ja zelfs in deze tijd zijn de meeste mensen nog geïndoctrineerd met denkbeelden uit hun opvoeding over wat

allemaal wel mag en wat niet mag. Dat gaat niet eens bewust, hoor maar ik moet het wel incalculeren. Het is een langzaam proces waarin geduld essentieel is. Daarnaast zijn pupillen snel jaloers en kunnen het niet uitstaan als de een meer aandacht krijgt dan de ander dus ik wil voorkomen dat ze gaan klagen tegen Hannie en Claire of tegen hun ouders enzo. Snap je dat? Ja?’

Als Ron weg was met Barry en Marcel was op de groep, dan had ik geleerd dat hij aan het werk was. Maar als dan s’avonds alle kinderen lagen te slapen, dan kwam hij mij halen. Dan moest ik heel zachtjes door de gangen lopen naar de slaapkamer van de leiding en dan gingen we friemelen. Zo noemde hij dat. Marcel gaf me geen slaapthee, die kreeg ik alleen in het oranje huisje. In de slaapkamer kreeg ik een klein glaasje rode bessenjenever om te ontspannen en Marcel nam dan een biertje. Hij deed altijd de deur op slot en de telefoon van de haak. Ik moest, samen met hem, onder de dekens gaan liggen, maar ik moest mijn nachtjapon aanhouden. Marcel had mij geleerd wat ik moest doen om hem een fijn gevoel te geven. Het enige wat ik hoefde te doen was mijn hand geven en dan deed hij de rest totdat het klaar was. De eerste keer was ik bang dat ik het fout had gedaan omdat ik allemaal warm spul op mijn hand voelde en ik dacht dat Marcel door mij had moeten plassen, maar hij had me uitgelegd dat het warme spul betekende dat ik hem een fijn gevoel had gegeven. Hij had al een nat washandje klaarliggen om mijn hand schoon te maken.

‘ Je hoeft niet te bang te zijn, hoor. Je geeft me een heel fijn gevoel zo. Heel goed gedaan, tiggertje...’

Na die eerste keer in de slaapkamer van de leiding gebeurde het friemelen ook veel vaker in het oranje huisje. Soms moest ik op bed liggen en soms moest ik bij hem op schoot. Steeds vaker stopte hij ook zijn vinger in mij terwijl ik hem een fijn gevoel bezorgde. Soms kreeg ik dan allemaal tintelingen in mijn lijf. Het gebeurde dat ik het gevoel had alsof ik boven ons zweefde, niet vliegen zoals een vogel, maar meer zoals een ballon kan zweven. Dan hing ik in de nok van het oranje huisje en dan keek ik naar beneden, langs de draad van de lamp met de lichtgaatjes.

Dan zag ik mezelf en ik zag Marcel. Ik zag dat hij mijn hand op en neer bewoog en ik zag dat hij zijn ogen dicht had en soms ook niet. Ik zag mezelf zitten in de draaistoel en ik keek naar de kleding die ik aanhad. Mijn haar was lang en soms had ik een paardenstaartje in en soms had Claire mijn haar mooi ingevlochten. Ik keek naar de rest van het huisje en zag het bureau staan met de houten stoel ervoor. Ik zag de rieten prullenbak en telde de sinaasappelschillen. Ik zag de weekendtas van Marcel staan en zijn leren tas. Ik zag de sleutel met de sleutelhanger in het slot van de deur zitten. Ik zag het bed staan met het gele spreij en ik zag de draaistoel. En als ik dan aan het zweven was en ik had alles goed gezien, dan deed ik ook mijn ogen dicht.

Het begon met een klein jeukplekje, maar al gauw zaten mijn handen onder het eczeem. De dokter had gezegd dat het droog eczeem was en iedere nacht moest ik speciale, witte handschoenen aan in bed. Hannie en Claire kwamen dan mijn handen zalven, maar Ron en Arend deden het niet. Omdat mijn handen er heel vies uitzagen, hoefde ik een hele tijd niet te friemelen met Marcel en dat vond hij niet leuk.

‘ Je weet dat ik over een paar maanden naar die conferentie ga in Rotterdam? Ja? Ze hebben me uitgenodigd om over selectief mutisme te spreken en daarom heb ik je gisteren in het team ingebracht, Dina. We hebben er lang en breed over gesproken dat je behandeling een therapeutische interventie nodig heeft en ik heb de mensen mee kunnen krijgen in mijn gedachtegang. Ik wil een beetje experimenteren en die uitkomsten presenteren op de conferentie. Vooral Claire en Hannie vonden dat je ontwikkeling helemaal stilstaat. Claire had aangegeven dat je tijdens en na de vakantie in het voorjaar toenadering had gezocht, maar dat was van korte duur en ook Hannie heeft veel moeite met je afstandelijkheid en je aanhoudende weigering om te praten en om oogcontact te maken. Het is ze niet gelukt een band te creëren en niemand voelt zich er goed bij om dit te forceren omdat dit tegen onze visie ingaat. Geen van de teamleden had het idee dat je gevorderd was in een stukje hechting. Het is iedereen opgevallen dat je gehecht lijkt aan Barry, maar ik heb ze toch duidelijk kunnen maken dat dit alleen maar projectie is. Het traumatische effect van de suïcide van je moeder en het directe verlies van de baby heeft gemaakt dat je die behoefte projecteert op Barry, eveneens een non-verbaal kind. Net als dat de baby natuurlijk non-verbaal was omdat hij of zij nog in de buik verbleef. En Barry heeft ook geen ouders meer aangezien zijn vader zijn moeder vermoord heeft en daarna zichzelf gedood heeft. Er zit dus een gemeenschappelijke traumatische ervaring in die jullie waarschijnlijk bij elkaar aanvoelen. Ja, daar kon iedereen in meegaan. Dus....en nu komt het, zijn ze, als team, akkoord gegaan met de volgende stap die ik wil nemen en dat is dat je de weekenden met mij meegaat naar mijn huis voor een intensivatie van het therapie-traject.’

Ik werd s' nachts wakker van een stem die uit de huiskamer kwam. Zachtjes sloop ik naar het halletje en ging bij de deur zitten, die stond op een kiertje.

' Luister, Ron! Stil! Hij gaat niet dood, je hebt hem gewoon teveel valium gegeven. Breng hem naar het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis, daar heb ik een maat op de paaz-afdeling werken, jij kent hem wel van gezicht. Breng hem daar naar toe.'

' Nee, natuurlijk niet met een ambulance! Nee, ook niet met een taxi, gewoon met je eigen auto.'

' Die gaan helemaal niets zeggen, die kerels zijn zelf doodsbenauwd. Denk nou even na, man. Nou, snel een beetje want anders wordt hij echt niet meer wakker!'

Ik zag dat Marcel de hoorn op de telefoon legde en op de bureaustoel ging zitten. De gordijnen van het glaskantoor waren halfopen en hij had de deur open laten staan. Ik ging gauw weer in mijn bed liggen. Na een tijdje ging mijn slaapkamerdeur open en kwam Marcel bij me op bed liggen. Hij trok me tegen zich aan, maar hij zei niets. Ik was bang voor Barry maar, gek genoeg, viel ik al heel snel in slaap in de armen van Marcel.

Toen ik wakker werd was hij weg en Hannie kwam me wakker maken voor het ontbijt.

' Kinderen, vannacht is Barry door Ron naar het ziekenhuis gebracht want Barry is ziek geworden. Marcel is gekomen om hem af te lossen maar die had al vroeg een afspraak en daarom ben ik er nu even totdat Claire straks komt, maar dan zitten jullie alweer op school.'

' Wat voor ziekte heeft hij dan?'

Na vier nachtjes slapen kwam Barry weer thuis. Hij liep direct naar mij toe en pakte mijn hand.

‘ Nou, nou, echte liefde, hoor!’

Ron keek naar ons en ik was zo bang voor hem dat ik bijna door mijn benen zakte. Zijn ogen, zijn ogen leken dood. Hij had dode ogen.

Dina, kijk eens naar mijn ogen. Kijk dan! Dina, leven mijn ogen nog?

‘ Heb je haar gemist, Bar? Ga maar lekker samen je gangetje, hoor. Heb je wel verdiend!’

Er was niemand anders in de kamer. Arend was met Sjonnie naar de tandarts. Barry trok me mee naar de gang en we deden onze jassen aan.

‘ Gaan jullie naar buiten? Hee klojo, voor het eten weer terug zijn en pikkie binnenboord houden ...’

Snel liepen Barry en ik naar de hut. De bladeren aan de bomen hadden alle kleuren gekregen, maar de hut lag nog steeds goed verscholen en niemand kon ons zien. In de hut was alles droog want het al een tijd niet geregend. We gingen zitten en Barry deed zijn armen om me heen. Ik schrok me dood toen ik ineens een stem hoorde fluisteren.

‘ Dina, ik ben er nog. Je hoeft nu niet meer bang te zijn.’

We keken elkaar aan en ik zag dat Barry moest huilen. Ik begon ook te huilen want ik was zo blij voor hem dat hij zijn stem gevonden had. En dat hij nog leefde en dat we samen in de hut zaten.

‘ Dina, luister goed naar me. Jij bent de enige tegen wie ik ga praten, tegen niemand anders. Ik kan niet meer stil blijven na wat Ron me geflikt heeft, maar ik wil alleen met jou praten. Goed?’

Ik knikte van ja. Barry moest zo hard huilen dat hij zijn hand tegen zijn mond aandrukte. Misschien was hij bang dat iemand hem zou horen. Ik zag dat hij helemaal overstuur raakte en ik pakte een deken en gooide deze over ons heen. Een schuilplek binnen de schuilplek. Ik pakte hem stevig vast en gaf hem een heleboel kusjes op zijn hoofd en op zijn gezicht en op zijn armen en handen, net zolang totdat hij moest lachen.

‘Wat ben je ook een grappig kind...’

Barry werd rustiger en kon weer goed ademen. Langzaam kwamen de woorden uit zijn mond en vertelde hij wat Ron met hem deed op alle nachten dat ze weggingen en Marcel kwam om op de groep te passen. Barry sprak de woorden fluisterend en hield zijn ogen dicht onder het praten. De woorden werden op een robotachtige manier uitgesproken, net zoals op mama's Russische cassettebandje. Ik kon niet alles begrijpen wat Barry vertelde, maar wat ik wel begreep maakte me verschrikkelijk bang. Hij vertelde over de mannen. Barry en ik hadden al jong geleerd hoe slecht mensen konden zijn, maar dit was weer een andere vorm van slechtheid.

‘En jij moet oppassen voor Marcel, hij hoort er ook bij, Dina. Hij komt niet naar die avondjes, maar hij hoort er ook bij, ik weet alleen nog niet hoe. Ik weet dat hij aardig lijkt maar hij is net zoals Ron. En het is een complot want ook die dokter in het ziekenhuis hoorde erbij. Ze kennen elkaar en ze houden elkaar de hand boven het hoofd. Ik kan mijn vinger er niet op leggen, maar ik kan je ook niet beschermen tegen hem, hij is te machtig. Hij is gewoon de baas over Ron want die doet alles wat Marcel zegt. Ik ben nog lang niet meerderjarig dus hij kan me overal naartoe plaatsen en dan raken we elkaar kwijt. Dina, begrijp je me? Ik wil alleen maar duidelijk maken hoe slim Marcel is...’

Toen we weer op de groep kwamen waren alle kinderen er weer en iedereen keek naar Barry. Loes zat te roken op de bank. Ze keek ook naar ons en gaf Barry een vette knipoog.

‘Blij dat je er weer bent en laat je niet meer gek maken!’

‘Ik zag net Cindy in de badkamer en ik vind haar wel heel erg dik geworden, hoor. Is jou niets opgevallen?’

‘Ja inderdaad, nou je het zegt, ik dacht laatst ook al dat ze wat molliger was, maar het is me verder door het hoofd geschoten. Vind je dat we er wat mee moeten?’

‘Mmm, ik denk dat we haar maar even moeten wegen vanavond. Wat jou?’

Ik zat op de vloer naast de piano te kleuren in een kleurboek. Ik had niets anders dan een paar potloden en dat stomme, stomme kleurboek want mijn waterverf was op. Het regende heel hard en Hannie had gezegd dat ik van haar niet naar buiten mocht. Ik denk niet dat ze door hadden dat ik ook in de woonkamer was.

‘Het gekke is dat het best in korte tijd gebeurd moet zijn want een tijdje geleden zag ik haar nog in haar bikini in het zwembad en toen was ze nog normaal. Dat was tijdens dat laatste weekend in augustus, weet je nog? Toen hadden wij samen weekenddienst.’

‘Ja, nou je het zegt, inderdaad. Ja, ik zie d’r nog zo lopen. Wat gek joh. Je denkt toch niet dat ze heb lopen ouwehoeren met een jongen ofzo?’

‘Tsja, het is wel Cindy he? Die is altijd op jongensaandacht uit. Wanneer heeft ze voor de laatste keer eigenlijk de prikpil gehad? Weet jij dat?’

‘Tsja, dat moet toch in het voorjaar zijn geweest? Gaat zij niet altijd in het voorjaar? Staat er niets in de agenda? Ik zal wel even kijken...’

‘En?’

‘Wacht even want ik zie hier helemaal niets staan. Ik kijk even bij februari. Nou, ik zie niets. Ik moet even terugbladeren hoor.’

‘ Zal ik anders even het medisch centrum bellen, dan weten we het zeker.’

‘ Ja, doe maar, dan blader ik nog even verder...in het kantoor ligt haar dossiermap.’

Ik keek naar buiten en zag hoe de bladeren van de bomen afgevallen waren. Gisteren was ik op zoek gegaan naar paddenstoelen want ik had een heel mooi boek gelezen bij Marcel over paddenstoelen. Mijn haar deed zeer omdat Hannie het elastiek heel strak gedaan had en ik trok het elastiekje eruit. Ik deed het elastiekje om een potlood en ketste het de kamer in. Ze hadden niets in de gaten.

‘ Je gelooft het niet, Hannie, nee, dit ga je niet geloven!’

‘ Wat dan?’

‘ Cin heeft sinds maart geen prikpil meer gehad! We zijn het helemaal vergeten in augustus. Ze had in augustus weer ontmoeten, maar niemand heeft het in de agenda opgeschreven!’

‘ Meen je? Echt? O, mijn god Claire...straks is ze echt zwanger! O, hemeltje, wat een tyfuszooi! Wat moeten we doen? Marcel bellen?’

‘ Nee joh, die is vrij dus die gaan we niet bellen, hoor. Nee, laten we haar maar van school halen en naar de dokter brengen. Met spoed, dit is toch een spoedgevalletje, vind je niet?’

Ik denk dat ze vergeten waren dat ik er was want ze trokken allebei snel de jas aan en liepen naar de gang. Ik dacht aan Cindy en dat er misschien een baby in haar buik zat. Ik dacht aan mijn eigen buik en dat ik er geen baby in wilde hebben. Ik denk niet dat een baby het fijn zou vinden in mijn buik.

Die avond was het een drama op de woongroep.

O, Dina! Dina, waarom, Dina! Mama heeft zo'n hartenpijn...mama heeft zo'n pijn. Help me! Help me dan toch!

Mama kruipt over de vloer in haar schotse rok, haar panty heeft allemaal grote ladders. Ze probeert de sperziebonen en aardappels van de vloerbedekking te rapen maar door de jus en het draadjsvlees is alles vies geworden. René heeft mama net geslagen in haar gezicht met een grote stomp en mama heeft een bloedneus. Ze schreeuwden tegen elkaar en mama riep naar mij dat ik me moest verstoppen. Ik ging achter de bank liggen op de grond en toen zag ik dat ze de benen van René vastpakte. Ze riep dat hij haar niet mocht verlaten en dat ze zoveel van hem hield en dat ze niet meer zo vervelend zou doen en dat ze niet alleen verder wilde leven. Hij gaf haar een harde schop en zei dat ze overal een drama van maakte en dat hij er niet meer tegen kon. Toen ging hij weg en sloeg de deur zo hard dicht dat hij nu helemaal scheef hangt. Ik ben bang dat de deur op mama gaat vallen.

Dina, Dina, ik ga dood. Ik ga dood, help me dan toch Dina...ik wil dood.

Claire had een hele tijd met Cindy op haar kamer gezeten en daardoor hadden wij maar zelf het warme eten opgeschept en zonder hen gegeten. We hadden Cindy horen gillen en schreeuwen en we hadden de rustige stem van Claire gehoord. Toen Claire en Cindy eindelijk tevoorschijn kwamen kon iedereen zien dat Cindy gehuild had. Claire liep met Cindy naar het glaskantoor en ging daar iemand bellen. Na een tijdje kwam Claire weer naar buiten en nam Cindy weer mee naar haar kamer en daar kreeg ze later ook haar eten. Niemand wist wat er aan de hand was en iedereen was er stil van. Langzaam verdwenen alle kinderen uit de woonkamer en bleef ik alleen achter met Barry. Wij deden domino op de vloer bij de piano totdat Claire zei dat we naar bed moesten. Barry deed zijn pyjama aan en kwam toen bij mij in bed liggen. We gingen met onze ruggen tegen elkaar en ik had mijn tutjes aan Barry gegeven zodat hij ook wat had. Het was fijn om samen te slapen.

‘ Wil iedereen even aan de tafel komen zitten?’

Marcel keek heel serieus toen hij de woonkamer rondkeek. Het was aan het einde van de middag en de etenskar was al gebracht. We gingen macaroni eten.

‘ Iedereen heeft wel in de gaten gehad dat er iets met Cindy is en dat ze er nu niet is....ja? Ik wil jullie vertellen dat Cindy zwanger is en de zwangerschap ergens anders gaat uitdragen. In een omgeving die wat veiliger voor haar is, een soort vrouwenhuis. Jullie mogen allemaal een kaart sturen, dat gaat Hannie op zich nemen. Dan is mijn volgende punt dat Arend niet meer komt werken. Hij is op non-actief gesteld en dat betekent dat hij niet meer komt. Er komt zo snel mogelijk een andere groepsleider om ons bij te staan. Heeft iemand nog vragen?’

Loes stak haar hand op.

‘ Misschien een rare vraag, maar weten jullie wie de vader is? Alle kinderen keken naar Loes en niet naar Marcel. Ik had een beetje pijn in mijn buik van de zenuwen.

‘ Nou Loes, ik begrijp dat je nieuwsgierig bent maar Cindy heeft ook recht op haar privacy dus dat gaan we niet mededelen. Ik hoop ook dat je Cindy, wat dat betreft, een beetje rust kan gunnen want ze is best geschrokken. Er wordt nu heel goed voor Cindy gezorgd en jullie hoeven je daarom geen zorgen te maken over haar welzijn, oké? Kan iedereen daar iets mee?’

Marcel sprak op een bepaalde manier tegen ons, een strenge manier. Iedereen knikte van ja. Niemand durfde meer iets te zeggen of te vragen.

Alle spullen van Cindy werden die avond in kartonnen dozen gedaan en op een waskar gezet. Zelfs de posters van Abba werden van de muur afgehaald en meegenomen. De kamer was leeg en het leek net alsof Cindy nooit op Dikkertje Dap had gewoond.

Het was aan het einde van de middag en de kachel stond hoog in het oranje huisje waardoor ik het erg warm had. Ik deed mijn vest en mijn schoenen uit.

‘Ik heb een cadeautje voor je, tijgertje. Pak het maar uit.’

Marcel gaf me een zwaar cadeau en een licht cadeau. Eerst pakte ik het zware cadeau uit. Het was een platte cassetterecorder, dezelfde die mama had toen ze Russisch aan het leren was. Het andere cadeautje was een cassettebandje.

‘Ik heb voor jou een bandje gemaakt met liedjes die ik bij ons vind passen. Liefdesliedjes en liedjes met een mooie boodschap. Op die manier kun je, als ik er niet ben, toch samen met me zijn. We zijn dan met een onzichtbare ketting verbonden door de muziek waar we van houden. Vind je het leuk?’

Ik knikte snel van ja en stak het cassettebandje in de recorder. De stem van Stevie Nicks vulde het oranje huisje. Marcel trok me uit de draaistoel en we gingen samen op het bed liggen, ik met mijn hoofd op zijn hart. De muziek maakte dat we een beetje slaperig werden, maar toen ik weer wakker werd voelde ik dat mijn panty niet goed zat en dat Marcel me weer slaapthee had gegeven. Het deed ook een beetje pijn van onderen, maar ik wist dat dat weer over zou gaan. Soms wou ik dat ik kon praten want dan kon ik tegen hem zeggen dat ik geen slaapthee meer wilde drinken.

We reden samen in de bus naar het huis van Marcel. Het was donker buiten en ik kon niet veel van de omgeving zien, maar toen ik de bus uitstapte zag ik dat we bij een soort boerderij waren. Er stonden grote hoge bomen om het huis en ik hoorde een poes miauwen.

‘Ja, daar hebben we Max. Die heeft honger, denk ik.’

Het huis zag er heel gezellig uit met een groot bankstel en er was daar ook een piano. Marcel liep de trap op met onze spullen en deed de deur open van een kamer.

‘Hier gaan wij samen slapen. Dat vind je toch wel goed?’

Ik keek naar het grote bed. Er lag een leuk spreij met twee kussens en iedere kant had een eigen kastje. Op het rechterkastje stond een beeldje van een mevrouw met een baby in haar armen. Ze had geen hoofd meer. Ik knikte van ja.

‘Ga het huis maar even verkennen, dan ga ik lekker koken.’

Ik liep langzaam door het huis heen terwijl de muziek van Marcel overal te horen was, zelfs in de schuur. Ik zag nergens foto’s van zijn familie. Hij had heel veel boeken in een grote kast staan maar ik kon geen boek vinden dat ik leuk vond. Ik zag twee gitaren staan. Ik ging weer naar boven en op de overloop zag ik een groot kruis hangen aan de muur met een man eraan. Zijn hoofd was er ook af. Ik liep een klein kamertje in en daar zag ik nog een bed staan, een grote spiegel aan de muur, een kaptafel en een kast die open stond, er hingen meisjeskleden in. Met mijn hand voelde ik aan alle jurken en er was een groene jurk die lekker aanvoelde, zacht.

‘Wil je die aantrekken, tijgertje? Hij is voor jou.’

Ik schrok want ik had Marcel niet aan horen komen. Ik knikte van ja en Marcel liep weer weg. De jurk paste me precies en ik voelde me blij dat hij zulke mooie kleren voor mij gekocht had.

Ga voor die spiegel weg! Ijdeltuit...je denkt dat je heel wat bent, of niet? Dat heb je van je vader, dat was ook zo'n ijdeltuit. Nou, je bent niets bijzonders, hoor. Denk maar niet dat je iets voorstelt, verbeeld je maar niets. Wat kijk je me nou aan? Nee, niet gaan janken, moet je hiervoor al janken? Ben je hier al door van slag? Nou, mama traint je, hoor. Ik train je door je wat harder te maken want als ze ons pakken dan gaat het er wel wat harder aan toe. Ik doe het voor jou, ondankbare! Ik maak je harder zodat je niet zult doorslaan als ze je te pakken hebben. Knoop dat in je oren als je weer eens stom staat te janken. Kijk nou maar eens in die spiegel...zie je hoe zwak je eruit ziet met die stomme jankende kop? Mama moet je sterk maken. En nou wegwezen, uit mijn ogen!

In de boerderij kreeg ik geen slaapthee en ik hoefde ook geen bessenjenever te drinken, maar dat heb ik wel gedaan want ik hou van bessenjenever. Het geeft een warm gevoel in mijn buik.

‘ We hebben het hele weekend de tijd, Dina. We gaan lekker ontspannen.’

Tussendoor gingen we andere dingen doen zoals samen in bad gaan, muziek luisteren en we hebben ook een film gekeken. Marcel heeft me een liedje leren spelen op de piano dat vlooiënmars heet en hij speelde op de gitaar en ging dan zingen voor mij. Ik mocht ook naar buiten van hem, maar alleen achter de boerderij. Ik zag een grote vogel bij de sloot staan. Op zondagavond gingen we weer naar de groep en toen had Ron dienst. Barry en ik zagen elkaar nog even voordat Ron met hem wegging. Barry zag er verdrietig uit en ik kon hem nog snel een kus geven zonder dat iemand het zag. Marcel bleef slapen en de volgende dag was alles weer gewoon.

In het oranje huisje was het warm en Marcel gebaarde dat ik bij hem op schoot moest komen zitten.

‘ Vond je het fijn om bij mij te zijn dit weekend?’

Ik knikte van ja. Ik had het ook fijn gevonden want ik was nog nooit ergens anders geweest dan bij mama. Mama en ik gingen nooit naar familie en ik kon me papa niet meer herinneren. Ik wist nog wel hoe zijn foto eruit zag maar niemand had de foto aan mij gegeven. Ik was nog nooit op een boerderij geweest, maar ik dacht dat er op een echte boerderij veel meer dieren woonden dan alleen een kat. Ik keek Marcel aan en knikte nog een keer van ja.

‘ Wil je nu ieder weekend met mij mee?’

Ik knikte van ja. Het enige dat ik echt jammer vond is dat Barry niet mee mocht.

De nieuwe groepsleidster was een vrouw die jonger was dan Hannie en Claire. Ze had rafelig zwart haar, zwartgeverfde ogen, oranje lippenstift op en ze droeg een heel kort rokje met lange, zwarte laarzen eronder. Ze gaf alle kinderen een hand.

‘Ik ben Marlous, met ou en niet met oe.’

‘Ik kan zo je reet inkijken!’

Alle kinderen moesten lachen om Sjonnie die op een poef zat te loeren naar Marlous.

‘Ja, je rokje is wel heeeeel kort!’

Loes lag helemaal in een deuk en haar asbak viel op de grond.

‘Nou kinderen, wat is dat allemaal voor taal? Even normaal doen, graag. Marlous wordt vanavond door mij ingewerkt en vanaf woensdag staat ze alleen. Ik verwacht dat jullie allemaal naar haar luisteren.’

Claire en Marlous gingen in het glaskantoor zitten en daar moest Marlous alle mappen doorlezen. In die mappen stond de rapportage van ons en ook onze levensverhalen. Barry had eens stiekem gelezen wat ze over hem hadden opgeschreven toen Hannie weg was en ze vergeten was de kast op slot te doen. We hadden een andere schuilplaats gevonden bij de sporthal, daar was een soort schuurtje waar ze alle buitenspullen bewaarden en de skelters. In dat schuurtje kon Barry hardop praten zonder dat hij bang hoefde te zijn dat iemand hem kon horen.

‘Er stond in dat ik zeer moeilijk opvoedbaar ben, Dina, zeer moeilijk opvoedbaar. Er stond ook van alles in over mijn vader die mijn moeder en mij mishandeld heeft, maar dat was helemaal niet zo. Ze liegen dat ze barsten! Het was mijn moeder die alles kapot gemaakt heeft. Mijn vader heeft haar gestopt omdat ze ons dood wilde maken en daarom heeft hij haar gestoken! Ik snap nog steeds niet waarom hij zichzelf doodgemaakt

heeft, maar in ieder geval liegen ze allemaal en nou geven ze mij de schuld, dat ik zeer moeilijk opvoedbaar ben...wat betekent dat dan?’

Ik haalde mijn schouders op want ik wist het niet. Ik keek naar Barry, naar zijn prachtige krullen en zijn mooie donkere ogen. Hij moest weer huilen, maar hij was niet verdrietig want ik kende hem nu goed genoeg om te weten dat hij alleen huilde als hij heel erg boos was. Als hij verdrietig was dan huilde hij niet, dan was hij alleen maar heel stil. Als hij zenuwachtig was ging hij nagelbijten en als hij blij was, dan ging hij op en neer springen.

‘ Over drie jaar ben ik achttien en dan laat ik alles achter me. Ik denk dat ik het leger inga want ik wil bij de commando’s. Als commando leer je overleven en kun je iedere klootzak aan. Vind je het goed als ik dan in het leger ga? Ik kom je dan opzoeken als ik verlof heb, vind je het goed?’

Ik had geen idee waar hij het over had maar ik knikte van ja. Ik zou achttien worden over vier jaar en ik vroeg me af of ik de rest van mijn leven bij Marcel zou moeten blijven of dat ik ook ergens naar toe zou kunnen gaan zonder hem.

Het was al snel duidelijk dat Marlous een oogje op Marcel had. Ze had het de hele tijd over hem en ze had al een paar keer aangeklopt bij het oranje huisje. Ook zei ze telkens tegen ons dat ze het met Marcel wilde overleggen. Marcel, Marcel, Marcel...zelfs Loes was er zat van.

We hadden gefriemeld in de slaapkamer van de leiding en Marcel rookte een shagje.

‘Wat vind jij van Marlous?’

Hij keek me onderzoekend aan, maar ik draaide mijn hoofd weg want ik was moe. Marcel wilde iedere dag samen met mij zijn in het oranje huisje en als hij Ron kwam aflossen en nu ook nog in de weekenden. Ik was moe in mijn hoofd van Marcel.

‘Ik zit me af te vragen hoe ik haar kan lozen want ze zit achter me aan en dat betekent dat ze teveel aandacht voor me heeft. Mensen die teveel op me letten, daar moet ik iets mee. Marlous, Marlous, Marlous, wat kan ik met jou? Kan ik je laten evalueren door Claire? Misschien moet ik eens een gesprekje met Claire aangaan en aansturen op het seksuele gedrag van Marlous, ja, daar is Claire wel gevoelig voor. Claire is graag de mooiste en nu wordt ze toch een beetje bedreigd door zo’n jonge meid. Of misschien moet ik Hannie bewerken...eens zien wat ik daarmee kan. Die wil al helemaal niet van die dolle mina’s op de groep.’

Hij keek weer naar me en trok me tegen zich aan.

‘Lig je lekker? Ben je moe? Wil je nog even blijven liggen?’

‘Ik ga niet moeilijk doen, ik zet Ron in. Klaar. Ik plaats haar over naar de buitenlocatie. Ik wil haar helemaal van het terrein afhebben. Ik verzin wel wat.’

Soms herinner ik me dingen die Marcel heeft gedaan en soms herinner ik me helemaal niets. Dan was ik zeker in de mistwereld want die herinner

ik me goed. Als ik me wel iets herinner dan zijn het van die flarden, van die zwevende beelden die voor mijn ogen zweven en uit allemaal kleine stukjes bestaan. Net zoals een heleboel foto's die kapot gescheurd worden en de lucht ingegooid worden. Ik kijk naar de stukjes foto die langzaam naar beneden dwarrelen en ik kan er geen geheel van maken. Ik kan niet goed zien wat er op de foto's staat maar ik weet wel dat het foto's zijn van Marcel en mij.

‘ Zet die muziek af!’

Marlous kwam de kamer van Barry in en trok de naald van de elpee af. Ik schrok van haar. We bleven allebei stil op de grond zitten.

‘ Waarom draai je de godganse dag hetzelfde nummer? De hele dag hoor ik al....one of these days I am gonna cut you into pieces...weten jullie wel wat die vent zegt? Het klopt niet Barry, jij kan niet een nummer draaien waar een vent zegt dat hij je in stukjes gaat snijden...dat kan niet. Versta je geen Engels?’

Ze keek Barry aan met een verwrongen gezicht, haar wangen rood van kwaadheid. Barry en ik keken elkaar aan en toen kregen we de slappe lach, we moesten zo hard lachen dat we allebei tranen in onze ogen hadden. Iedere keer als we naar Marlous keken en daarna naar elkaar, kwamen we niet meer bij. Daar stond ze dan in haar zwarte leren rok en haar knielaarzen. Kettingen om haar nek en de lippen rood gestift. Haar zwartgeverfde haar leek wel een pruik en om haar vingers droeg ze van die grote ringen. Ze had gouden oorbellen in die zo groot waren dat ze bijna op haar schouders kwamen. Ze kon zo mee met het circus.

‘ Barry! Hou op, je luistert naar een kerel die het heeft over mensen doodsteken! Ik heb je dossier gelezen dus...hou op met lachen! Dit is gewoon ziek. Jij bent een ziek mannetje. En jij, Dina, jij spoort al helemaal niet. Ziek zijn jullie! Ik ga dit met Marcel bespreken en dan vergaat het lachen je wel.’

Een paar dagen later was ik in het oranje huisje toen de telefoon ging. Marcel nam op want we waren net klaar. Tijdens het gesprek ging hij heel blij kijken en toen hij opgehangen had, gaf hij me een kus op mijn hoofd.

‘ Ik ben trots op jou en Barry. Marlous heeft ontslag genomen want ze voelde zich niet thuis bij de stichting en kon niet meegaan in onze visie.

Na ons gesprek is ze super teleurgesteld in mij en ze wil niet meer voor me werken. Heel goed, tijgertje!

Seconden, minuten, uren, dagen, weken, maanden...alles voelt vloeibaar en ongrijpbaar. Ik heb geen controle. Ik heb geen stem. Flarden voor mijn ogen, beelden zweven, stemmen praten maar ben ik er nog? Ik weet dat ik leef. Ik weet dat ik een lichaam heb want ik heb vaak pijn. Ik weet dat ik een vriend heb want ik kan hem zien en horen praten over de mannen. Ik wil zijn verhalen niet horen maar mijn lichaam zit erbij, voor hem, zodat hij niet meer alleen is. De stem van mama wordt steeds zachter maar ik hoor haar nog wel, fluisterend. Ik raak mezelf aan en voel niets. Ik bijt mezelf, ik sla mezelf, ik knijp mezelf maar ik voel niets. Mijn lichaam lijkt van rubber. Een pop van rubber. Ben ik levend of ben ik dood gegaan?

In de mistwereld ben ik veilig, maar ik weet de weg er niet naartoe. Alleen Marcel kan me naar de mistwereld brengen en dus wil ik bij Marcel zijn, laat me daar maar zijn zodat ik veilig ben. Mama is dood want ze wilde ook weg. Misschien kende zij ook de mistwereld, maar ik heb daar nog geen andere mensen gezien. Als ik bij Marcel ben, dan hang ik ook nog steeds boven in de kamer. Een deel van mij is in de mistwereld en een ander deel van mij hangt boven in de kamer te kijken naar wat er gebeurt. Ik zie wat er gebeurt, maar ik voel niets. Ik kijk alleen maar. Het gaat niet om mij. Er ligt daar een kind wat op mij lijkt, maar ik ben het niet want ik hang hierboven in de kamer. Het kind doet alles wat er van haar gevraagd wordt. Het kind heeft pijn, dat kan ik zien maar ze houdt haar mond dicht en laat het niet merken. Ik zie dat het kind haar hand in de mond stopt om niet te hoeven schreeuwen. Als hij klaar is dan zie ik het kind liggen, ze vouwt zichzelf helemaal op, als een baby krimpt ze in elkaar en dan aait hij haar. Ze houdt haar beertje voor haar gezicht. Hij praat op een zachte, aardige toon tegen haar en hij doet lief tegen haar. Ik zie dat hij om haar geeft. Misschien houdt hij zelfs van haar, op zijn eigen manier. Ik mag verdwijnen. Ik wil verdwijnen. Ik hoef niet dood, maar ik wil weg en dat kan niet. Ik ben niets.

Mama, heb ik dode ogen? Zijn mijn ogen dood gegaan?

Buiten lag een dik pak sneeuw en het bleef maar doorsneeuwen. Op het journaal hadden ze gezegd dat het een chaos was door alle sneeuwbuien.

Alle kinderen hadden ijsvrij gekregen en Barry en ik hadden een iglo gebouwd. Vanmorgen was ik naar het oranje huisje geweest en had Marcel afscheid van me genomen omdat hij, samen met Ron, naar de conferentie in Rotterdam ging. Het was alweer lang geleden dat ik een weekend op de groep mocht blijven want ook de hele kerstvakantie was ik bij Marcel geweest.

‘Dag tiggertje, ik zal je missen. Maandagochtend zie ik je weer en dan zijn we weer samen...’

Toen ik maandagochtend de huiskamer inliep, zag ik dat alle kinderen al aan de tafel zaten voor het ontbijt. Het was doodstil. Ik ging naast Barry zitten en zag dat Claire aan het huilen was. Hannie haar ogen waren rood en haar handen trilden toen ze een sigaret opstak. Hannie rookte niet dus dat was erg vreemd. Wouter zat ook aan de tafel en hij keek naar Hannie.

‘Kinderen, Wouter, Claire en ik moeten jullie iets naars vertellen.’

Hannie keek naar Claire maar die stond op en liep huilend naar de keuken.

‘Oké. Kinderen, gisteren hebben Ron en Marcel een auto-ongeluk gehad toen ze terug reden uit Rotterdam. Het was glad door de ijzel. Ja, de ijzel heeft gemaakt dat ze helemaal gingen rondraaien met de auto en toen zijn ze tegen een vrachtwagen aangeknald. Een Spaanse vrachtwagen. Nou ja, ik wil jullie vertellen dat Marcel en Ron overleden zijn. Ze waren op slag dood. De politie zegt dat ze echt geen pijn hebben gehad. Ze worden over een paar dagen begraven en jullie mogen er allemaal naar toe. Dus, ja, dat was het. Het was een ongeluk.’

Iedereen schrok zich rot toen Barry begon te schreeuwen. Ik keek naar Barry en zag dat hij moest huilen en lachen tegelijkertijd. Hij begon op en neer te springen. Ik voelde ook dat ik moest huilen en ik begon helemaal te trillen in mijn lijf.

‘Dina, we zijn vrij! We zijn vrij, Dina...hij komt niet meer terug. Marcel ook niet meer, die is ook dood. Hij is dood, Dina, ze zijn dood! Weg, over, uit. Het is klaar, ze komen niet meer terug, die gore klootzakken. We zijn van ze af, ze zijn weg, Dina, ze zijn morsdood, dood. Ze zijn dood!’

Lieve god Aquarius, mag Marcel ook bij u in de dierenhemel komen? Hij heeft het niet expres gedaan, hij zei dat hij mij de liefste vond. Mag Marcel ook bij mama en de baby komen? Anders is hij helemaal alleen...

Hij liep naar me toe en pakte mijn handen en we begonnen te draaien en draaien en draaien door de hele huiskamer heen. Ik keek hem aan en hij

begon te lachen. Ik begon ook te lachen. En we lachten en we dansten en we lachten steeds harder, harder, ik deed mijn mond open en daar kwam mijn stem, mijn stem begon te gillen, ik gilde over dood en Barry gilde over dood en ik hoorde hem huilen en lachen en ik huilde ook.....

Heeft mama het niet gezegd? Heeft mama je niet keer op keer verteld dat je niemand kan vertrouwen? Hoe aardig ze ook doen en wat ze je ook beloven, geloof het niet! Want ze zijn er allemaal op uit om je te pakken, Dina. Als je niet oplet dan heb je geen leven meer, geen leven. Nee Dina, let op de woorden van je moeder want je weet dat mama altijd gelijk heeft. Er zijn geen goede mensen meer, Dina. De goede mensen zijn allemaal doodgemaakt. Jij en ik zijn omringt door slechte mensen. Mensen met dode ogen. Dus, luister maar je moeder. Mama weet het, mama weet het allemaal. Kom maar bij mama....kom maar.

Einde

Meer lezen?

Neem dan een kijkje op www.studiofiep.com